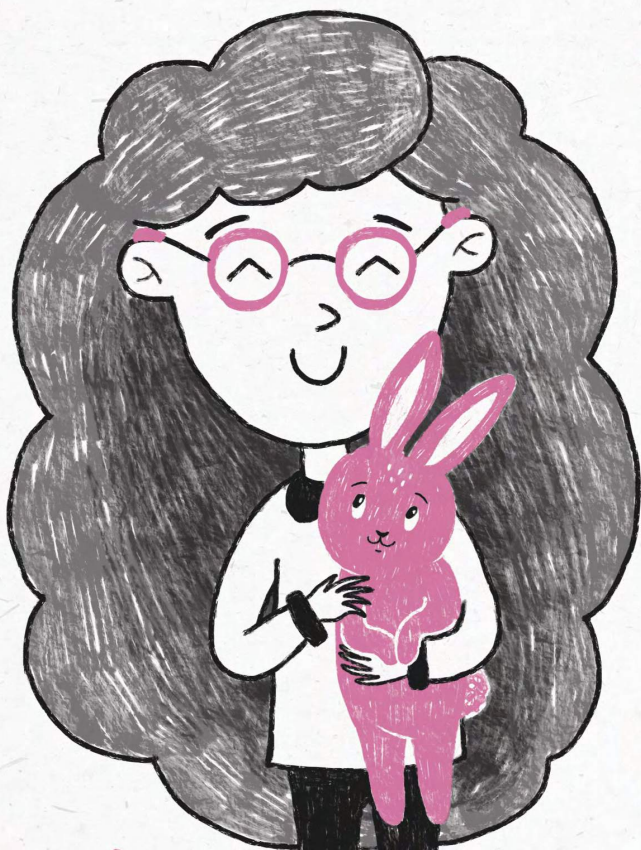


ОКУЛЯРИ І КРОЛИК-ГНОМ



Окуляри і кролик-гном



Братське

2018

Окуляри і кролик-гном [Текст]: оповідання / Упорядники: Оксана Луцкевська, Валентина Вздольська. – К.: Братське, 2018. – 235 с. : іл.

ISBN 978-966-97727-1-8

Ти зростаєш. Мрієш про кролика й гостей на день народження. Нарікаєш, що тебе ніхто не розуміє. Ходиш хвостиком за старшою сестрою. Соромишся. Сердишся. Вигадуєш. Вчишся. Дурієш. Сумуєш. Дружиш. Радієш. Шукаєш... Довкола – величезний світ, і ти лише починаєш його для себе відкривати, як відкривають його герої цих дванадцяти оповідань. Їм від 10 до 13 років, вони живуть в українських містах. У чомусь вони геть схожі на тебе. Радій і переживай разом з ними!

Саша Кочубей, Галина Ткачук, Аня Хромова, Таня Стус,
Олександра Орлова, Альона Ярова, Валентина Захабура,
Наталя Ясіновська, Ольга Купріян, Оксана Луцкевська,
Маша Сердюк, Надія Біла © текст, 2018

Марія Гермашева © ілюстрації, 2018

Братське © макет, 2018

Зміст

<u>Завантажуйте й читайте!</u>	4
<u>Саша Кочубей. Інструкція до Інни</u>	6
<u>Галина Ткачук. Дурацькі теми</u>	40
<u>Аня Хромова. Собачниця</u>	52
<u>Таня Стус. Усі закохані цілуються</u>	70
<u>Олександра Орлова. Окуляри і кролик-гном</u>	87
<u>Альона Ярова. Бабине літо</u>	101
<u>Валентина Захабура. Про Любов і не тільки</u>	114
<u>Наталя Ясіновська. Волохата еті</u>	147
<u>Ольга Купріян. Майори</u>	163
<u>Оксана Луцевська. Або в ананасики</u>	173
<u>Маша Сердюк. Дякую</u>	189
<u>Надія Біла. Стіна ненависті</u>	200

Завантажуйте й читайте!

На зустрічах із письменниками у школах і бібліотеках діти й підлітки дуже часто запитують: «Де взяти ваші книжки?», «Чи можна завантажити щось в інтернеті?». На жаль, у читачів не завжди є змога купити новинку чи знайти її в бібліотеці. Одного дня, після багатьох таких запитань, ми надумали створити безкоштовну книжку.

Для роботи над проектом було запрошено дванадцять сучасних українських письменниць, чию творчість ми дуже цінуємо. У своїх оповіданнях авторки діляться різними досвідами. Це добра нагода поміркувати про нашу подібність і відмінність, побачити, що світ кожного з нас цікавий, неповторний, та водночас упізнаваний. Ми переживаємо подібні ситуації або читаємо про них у книжках. І читаючи, хвилюємося й усміхаємося разом із героями.

Висловлюємо щиру подяку авторкам, які підтримали ідею та безкоштовно надали свої тексти для публікації. А також дякуємо всій команді, яка з ентузіазмом працювала над книжкою.

Завантажуйте «Окуляри і кролик-гном» у зручному форматі, читайте із задоволенням та діліться враженнями!

*Тепло,
упорядники*

Саша Кочубей

Інструкція до Інни

Отже, так. Моє терпіння луснуло!



Тепер я буду спілкуватися з усіма тільки після того, як вони прочитають інструкцію до мене.

Ви, певно, думаєте, звідки я візьму її? Релакс, я вже все накатала! І не робіть круглі очі, мовляв, до людей інструкцій не буває. Я вам скажу так: відтепер будуть! Барбі та Монстр Хай чомусь мають інструкції. А вони, щоб ви знали, значно легші в користуванні, ніж люди.

P.S. По ідеї, інструкцію до мене мали би писати мама й тато. Це ж вони виготовили мене дванадцять років тому. Ну добре, добре... Одинадцять років і сім місяців, якщо бути точною. Але річ у тім, що останнім часом мої виробники мене геть не розуміють. Вони кажуть, що я вишла з-під контролю. Ніби я – лялька, яка повинна робити тільки те, чого від неї чекають. Тож я написала все сама.

Інструкція

Гей! Уважно ознайомтеся з інструкцією перед спілкуванням зі мною. Вона містить мої основні режими. Ви дізнаєтеся, як їх увімкнути та вимкнути.

Увага! Деякі режими можуть глючити!



P.S. Заваріть собі м'ятного чаю, якщо вам
уже зараз сіпається брова.



Додайте в чай
3 ложки /
цукру!
Так смакніше
^ ^
(можна 5 ложок)

P.S.: Нічого не
згинеться!
Я перевірила
😊

Мої основні режими:

Інна-колючка – вмикається на словах:

Я ж тобі казала!

У тебе розум є?

Ти дієш мені на нерви.



Вилізла на голову й ніжки звісила!
Тому що я так сказала!
Краще головою об стіну постукай!
Оце молодь пішла!
Ти ж дівчинка!
Підростеш – дізнаєшся!
Такі фразочки діють на мене, як червона
ганчірка на бика.

Режим *Інна-злюка* спрацьовує:
коли в моїй кімнаті риються, перекладають
речі, беруть їх без дозволу;
коли дорослі стопіццот разів торочать те
саме;
коли на носі вилазить прищ;
коли Олег усміхається іншим дівчатам;
коли критикують мої малюнки;
коли мене порівнюють з іншими;
коли мама показує гостям мої малявські
голодупські фото;

коли Дмитрик розпатякує іншим мої секрети, викопує мій скарб, набріхує на мене мамі (ябеда!), з'їдає мою порцію морозива;

коли я встаю не тією ногою;

коли мені сватають якогось хлопця;

коли мені вказують, з ким дружити;

коли дорослі краще за мене «знають»;

коли «Інно, тобі холодно!» та «Інно, ти ж голодна!»;

коли мені справді холодно чи я голодна;

коли я ділюся печалькою, а мені на це: «Ото й усе? Було б чого журитися!»

коли мене карають.

Інна-крутелик

Цей режим вмикається:

коли вчитель хвалить мої малюнки;

коли в мене день народження;

коли всі сміються над моїм жартом;

коли я виграю в Angry Birds;

коли я першою збираю колекцію наліпок;



He Ta Hora

коли мені дає автограф Ната з Опика;
коли я натягну на себе обновку.

Інна-ділова-сосиска

коли бабця питає мене, що таке аплікуха,
андроїд, вайбер чи покемон;
коли в мене просять списати.





Інна-шмаркачка

Вмикається на фразах «ти вже велика», «час подорослішати», «будь розумнішою», «у твоєму віці я вже корів пасла».

Інна-заучка, Інна-ботанічка

Цей режим вмикається автоматично за день до контрольних, що дуже тішить маму, і вимикається відразу після них.

$$\frac{3}{4}x - \frac{2}{3}x = \frac{1}{2}x + \frac{1}{6}x$$

$$\frac{5,4}{x+8} = \frac{1}{x}$$



Інна-зануда

Я можу годинами базікати про Матісса, Ван Гога, Рене Магрітта й інших улюблених художників.

Інна-пацанка, або Інна-своя-в-дошку

коли ношу татову сорочку;

коли лаюся;

коли ношу кеди замість туфель;

коли лажу з друзями по парканах;

коли малюю на стінах графіті;

коли дивлюся «Зоряні війни»;

коли граю у футбол;

коли прикрашаю свої руки татушками-перебивачками.

Інна-глушманка

спрацьовує, коли я в навушниках;



Інна-печалька

коли Олег пригощає жуйкою іншу;
коли я лажаю;
коли моє лице вкривається веснянками;
коли я посварилася з Оксаною;
коли в мене депресія;
коли я слухаю Sia;
коли хтось забуває, як мене звати;
коли я згадую, що в школі сидіти ще цілих
шість років;
коли мій улюблений герой помирає в кінці
фільму;
коли закінчується улюблена книжка;
коли отримую погану оцінку;
коли я хворію, а хочеться гуляти;
коли чую «Не вийдеш з-за столу, поки не
доїси!»

Інна-рот-до-самих-вух

коли я хворію, а в школі контрольна;
коли бабусині деруни;
коли в мене день народження;



коли ти купиш мені сріблясті сліпони,
мам ;)

коли Оксана ночує в мене;

коли я ночую в Оксани;

коли я на концерті ONUKA;

коли я пишу контрольну на 12;

коли об'їдаюся морозивом;
коли мама робить мені мейкап;
коли мені дозволяють лягти пізно;
коли тато стає на мій бік;
коли Олег запрошує мене в гості;
коли тато дозволяє мені покермувати (ма-
ма не дозволяє ніколи!);
коли мильні бульбашки;
коли море;
коли коні;
коли ми подорожуємо;
коли ми обіймаємося (мама, тато, я і
Дмитрик).

Інна-шило-в-дупі

Мама каже, що цей режим увімкнувся при народженні й не вимикається.

Інна-дурбецалка

коли мені нічого робити;
коли я хочу роздратувати дорослих;
коли від мене чекають серйозності.

Інна – Ді Капріо – коли дуже не хочеться йти до школи.

Інна-сонна-муха – цей режим спрацьовує щодня о 7 ранку.

Інна-сперечалка – цей режим вмикається, коли є час і натхнення.

Інна-слухнянка – цей режим глючить, відколи мені стукнуло 11.



Інна-мімішка

Розумію, вам важко повірити в це, Іро Володимирівно, але такий режим є. Просто він автоматично вимикається, коли в тебе не класна кера, а класна мегера...

Інна-базікало

Цей режим активовано майже завжди. Тому мені так важко зберігати секрети. Але вимкнути його все ж можна. Просто перш ніж довірити мені щось потаємне, тихенько скажіть: «Це секретно!»

Інна-рот-на-замку – цей режим на тестуванні. УВАГА! Можливі збої.

Інна-сцикуха – цей режим вмикається:

- коли я себе накручую;
- коли мама й тато сваряться;
- коли темрява;
- коли фільм жахів;
- коли Іра Володимирівна;
- коли я сама під час грози;



коли клоуни (вони дуже стрьомні);
коли контрольна з математики.

Інна-хуліганка – коли я з друзями у дворі.

Інна-грубіянка – коли інші перекручують моє ім'я. Мене звати Інна. Не Інеса, не Ін, не Інк, не Інка, не Інусідзе, а Інна. Як виняток, дозволяю татові називати мене «моєю маленькою принцесою», але коли ніхто не чує.

Інна-пліткарка – автоматично вмикається при появі Оксани.

Інна-каркало – це улюблений режим дорослих. «Не лізь туди, руку зламаєш!», «Не йди, бо впадеш!», «От скрутиш голову і будеш знати!». Я так часто це чую, що сама почала каркати. Режим «каркало» заразний.



Інна-красуня

коли мені кажуть, що я схожа на Емму
Вотсон;
коли няшне селфі;
коли лайкають мою фотку;
коли я в обновці;
коли тато каже: «Добре, що вродою ти
вдалася в маму»;
коли хлопці заглядаються на мене.

Інна – Монстр Хай

коли доводжу брата до сліз;
коли ненароком наступаю на квітку або
жучка-солдатику;
коли мені не подобається відображення у
дзеркалі.

Інна-забувака

коли вчителька каже: «А голову ти не за-
була?»
коли я забуваю зошит, ручку, контрольну,
правило, телефон, назву фільму, обіцяну Оксані
книжку, як мене звати (і таке буває ;)

Інна-роззява

Коли я вступаю в кашку, сідаю на пофарбовану лавку, перечіпляюся й лечу, збиваю з ніг сусідку або маму, або Дмитрика, або Сирника (мого кота), коли проїжджаю власну зупинку.



Інна-лузерка

коли провалюю контрольну;
коли вчитель розглядає мої малюнки й
насуплює брови;
коли Олег ігнорить мене;
коли Оксана не розмовляє зі мною;
коли мене обзивають, а я мов язика про-
ковтнула;
коли наді мною сміються;
коли я підводжу свою футбольну команду;
коли мене штовхають.

Інна-янголятко

коли напакостила;
коли щось дуууже треба від батьків;
коли отримала погану оцінку.

Інна-мрійниця

коли нудний урок;
коли розглядаю фото ну ви зрозуміли кого ;)
коли не хочеться спати;



коли малюю;
коли дивлюсь кіно про видатного худож-
ника.

Є ще режим *просто Інна*. Про нього мало хто знає. Він вмикається, коли я сама, коли маю, коли пишу у своєму щоденнику, коли сиджу в халабуді, коли вимкнено інші режими.



Ви запитаєте, і як це працює?

А ось так:

Ну от уявіть, устаю я сьогодні не тією ногою. Режим Інна-злюка вмикається ще до того, як я наступаю на шишку. Ой! Я приб'ю Дмитрика! Сердита й сонна, плентаюся на кухню.

– Мам, я не хочу йти до школи, – вмикаю режим «Інна – Ді Капріо».

– Інно, я теж багато чого не хочу, – відрізає мама.

Сьогодні вона невблаганна. Ех. Доводиться збирати речі та їхати до школи. Батьки везуть нас із братом на авто. Дорогою Дмитрик обзивається. Він постійно задирається до мене. Мама каже, він це робить, щоб привернути увагу, але мені від того не легше.

– Інна-піна! – штурхає мене.

– ...

– Інна-Ніна! – зазирає в очі.

– ...

– Інна-зефірка! – вигукує на всю автівку.

– Не римується! – не витримую.

– Зате смачно! – брат регоче.

Коли перекручують моє ім'я, я скаженію (див. інструкцію). Ну, ви знаєте. Особливо якщо його перекручують так нахабно.

– А ти! А ти! – вмикається режим «Інна-грубіянка». – Дмитрик – пожована жуйка!

– Це чого? – не допетрає брат.

– Бо як прилипнеш уже, то не відлипнеш!

Дмитрик засмучується, опускає голову й далі їде мовчки.

– Інно! – зітхає мама. – Ну ти ж старша!

– Він перший почав! – огризаюся, схрестивши руки на грудях.

Мама щось вичитує мені, але я затуляю вуха долонями. «Нічого не чую, нічого не бачу». Так робить «Інна-шмаркачка». Коли мені розповідають, що в моєму віці вже корів пасли, то дуже кортить утнути щось у стилі Дмитрика. На зло. Чому ці дорослі, коли їм вигідно, кажуть «Ти ж доросла!», а коли не вигідно, то «Ні-ні! Ти ще маленька»?

– Мам, помиєш чашку?

– Інно, ти вже доросла, сама можеш помити.

Зате:

– Мам, можна ми з Оксаною підемо на дискотеку?

– Яка дискотека, Інно, ти ще маленька!

Ох...

У школі не краще. Півдня працюю в режимі «Інна-злюка». А все тому, що Олег нашіптує щось Оксані, і вони хихотять. Певно, підлизується, щоб списати математику. Він знає, що я з математикою не дружу. І хоч би поцікавилися:

– Інко, ти чого?

Але ні. Я сиджу, мов та Печалька з мультика, цілу перерву, і ніхто навіть уваги не зверне. А ще друзями називаються. Починається урок. Нам роздають завдання. Мені випадає таке!!! Гадки не маю, як його зробити. Спочатку намагаюся в'їхати, а коли не виходить, забиваю й малюю портрети однокласників на берегах.

– Інно, – Іра Володимирівна робить зауваження. – У нас не урок малювання!

– Знаю, – зітхає в мені «Інна-печалька».

Я знову чесно ламаю голову над задачками. І коли нарешті починаю в'їжджати, чую хихотіння однокласників. Розвертаюся й бачу Олега, який наставляє мені різки.

– Дуже смішно!

Закипаю (привіт «Інні-злюці») і, не довго думаючи, даю йому по голові підручником. Тією самою ненависною «Математикою».

– Інно! Як ти поводишся? – вигукує вчителька. – Ти ж дівчинка!

Ненавиджу цю фразу. Чому хлопчикам можна все, а дівчаткам – тиждівчинкають? «Інна-колючка» вмикається так швидко, що я не встигаю опанувати себе.

– А якби була хлопчиком, тоді можна?

Вчителька супитьсся й наказує мені вийти з класу подумати. Сидіння в коридорі минає в режимі «Інна-лузерка». Життя покращується тільки тоді, коли йду на малювання. Вчитель розглядає малюнки, які я зробила вдома, крутить їх і каже: «Чудово!»

«Інна-крутелик» розквітає :) :) :) :) :) :) :) :) :) :)
:) :) :) :) :) :) :) :) :) :

Вдома я заходжу до своєї кімнати й знову помічаю в ній сліди Дмитрика. Я вмикаю «Інну-злюку» (як ви зрозуміли, це мій улюблений режим), гримаю дверима й зачиняюся. Мама підходить до дверей і питає:

– Інно, у тебе все гаразд?

Але я «Інна-глушманка». Сиджу в навушниках і нічого не чую. Розгортаю альбом, беру олівець, фарби, стирачку й починаю малювати.

Я люблю коней. Мені подобається, що вони ні під кого не підлаштовуються. Приборкати коня дуже важко. Якщо йому хтось не подобається, він не дозволить себе осідлати. Якби я могла, то випустила би всіх коней на волю. Колись ми відпочивали в одному санаторії, там за гроші катали на конях. Одного вечора я пробралася до стайні й відв'язала коня. Він не встиг втекти, бо нас швидко застукав інструктор. Тоді мені добряче перепало.

– А якби він втік? – сварив мене тато. – Ти б за нього платила?

У тата все зводиться до грошей :(Колись я виросту, розбагатію й викуплю всіх коней. А поки можу зробити їх вільними у своїх малюнках. Я зображаю коня, який біжить полем. Під ним здригається земля й усі бабусині колорадські жуки. Малюнок виходить дуже гарним. Моя злість розчиняється в ньому, мов акварель у воді.

– Мам, ти де?

Заходжу до вітальні.

– Тссс, – шепоче вона, – Дмитрик щойно заснув.

Мама сидить на дивані, підібгавши ноги під себе. Дмитрик спить на ній і сопе. Я підходжу й показую мамі свій малюнок. Мама акуратно перекладає Дмитрика на диван, бере малюнок, розглядає його й каже:

– Дуже гарно.

Я лягаю на її коліна. Інна-мімімішка хоче обіймашок.

– Люблю тебе, – мама гладить моє волосся й цілує.

– Навіть коли я злюся? – уточнюю.

– Так.

– Навіть коли грублю братові?

– Так, – ні секунди не вагаючись, відповідає мама.

– Навіть коли я провалюю контрольну?

– Так.

– Навіть коли я нестерпна?

Мама бере моє обличчя у свої долоні, зазирає в очі й каже:

– Я люблю тебе завжди. Без умов. Просто так.

Я пригортаюся до неї. Мені здається, що я – той кінь у полі. Я вільна робити, що хочу. Але мені не хочеться тікати чи брикатися. Хочеться довше полежати в мами на колінах, коли ми вдвох. Тільки вона і я.

– Просто так? Чесно-пречесно? – допитуюся.

– Просто так, – підтверджує мама.

Я всміхаюся. У цю мить я просто Інна.

А за п'ять хвилин прокидається Дмитрик і потягується. Його нога зачіпає мамин чай, і той розпліскується на малюнок. Я кричу братові, що він роззява, мама стає на його захист, а в мені вмикається «Інна-це-капець!». Піду запишу й цей режим, поки не забула.

Для всіх, хто дочитав до кінця, маю дві новини: хорошу й погану.

Погана: Так! Усе складно!

Хороша: З 12-ти років буде ще страшніше! Це я бачу по СТРАШНОкласниках. Тож учіть інструкцію! Або не кажіть, що я не попереджала!

Цьомки-бомки!



Йо! А які «режими» маєш ти? Коли вони вмикаються та вимикаються? Напиши інструкцію до себе!

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

Саша Кочубей – письменниця, копірайтер, мрійниця. Авторка повістей «Сім нескладух Говорухи», «Книга рекордів Говорухи» та оповідань для дітей. Любить читати, писати, малювати, подорожувати.

Галина Ткачук

Дурацькі теми

Тома розплющила очі – і побачила на стіні вишиту картину з ангелом-охоронцем. Він був високий, стрункий і схожий на молоду жінку. Поруч ішло два опецьки. Уся компанія переходила вузький місток над проваллям у горах.

Тут Тома згадала, що вона в діда, і зітхнула.

Зітхання вийшло голосне, бо одразу ж у двері кімнати просунулася стрижена майже під нуль голова Боді, Томиного двоюрідного брата. Жахливого, нетактовного, невдовбенного, непритомного й абсолютно нестрункого. Приблизно як ті двоє опецьків на вишитій картині з ангелом.

Бодя, звісно ж, давно вже встав і нипав квартирою, чекаючи, поки з кімнати сестри долинуть ознаки життя. Він чомусь гадав, що як-

що дівчина прокинулася – можна відразу ж пакуватися до її кімнати й триндіти.

– Слухай, там на сніданок вівсянка, але зверху чорниці, це реальна мерзость. Якщо ти любиш чорниці – я перекладу свої тобі в тарілку...

– Вийди!..

– А ще там я знайшов батончик із *мюслів*, але...

– Вийди негайно!!!

– Чого ти рипиш? – образився Бодя. – Я просто хотів розказати про батончик із *мюслів*.

– Вийди, бо відгребеш! – розсердилася Тома.

Бодя вийшов. Усе ж йому було тільки десять, і старша на два роки сестра ще становила реальну загрозу.

Проблема з Бодею була така, що він завжди, постійно й безперестанку триндів. На абсолютно дурацькі теми. От, наприклад, як зараз, за сніданком:

– ...З руколою так само, як із сємками. Ти їла руколу?

– Так, їла! Але якого ти поперекладав ягоди зі своєї тарілки в мою?

– Зрозумій! Рукола на смак не як рослина, оце її секрет! Розумієш, це робить її популярною. Рукола на смак як ковбаска. Це її фішка. А сємки бувають із різними смаками. Бо вони смажені, шариш?

Тома тихенько загарчала й зачерпнула ложкою вівсянку.

Єдиною людиною, якій подобалася балаканина Боді, був їхній дід, однак його ще довго не буде.

Останній тиждень дід жалівся, що в нього перед правим оком постійно стоїть якась біла плямка. Сьогодні зранку він мав піти до окуліста. А хтозна, як довго його може не бути. У будь-якому разі Тома не збиралася весь цей час вислуховувати Бодине триндіння на дурацькі теми.

І взагалі, вона з дідом і Бодєю має пожити тільки тиждень. Тиждень – а потім поїзд, свобода, гори, друзі й вогнища!

Тим часом Бодя собі триндів:

– А я взнав, де дід заховав твій планшет. Я тобі його дам з умовою, що ми завантажимо там одну гру про хробаків. Я грався нею в Сірожі.

– Ні.



– Зрозумій, із хробаками отак: поки не зіграєш – ти не зрозумієш, яке воно класне. Я теж не розумів. Це така гра, яку в житті треба спробувати.

– Ні!

Тома вже сто разів пояснювала Боді, що її планшет – це її планшет. І вона не винна, що Бодіні батьки йому не купують планшета. І Тома не має ділитися. Бо планшет – це, зрештою, не торт і не шоколадка, а особиста річ. Та, як уже було сказано, Бодя – абсолютно нетактовний, неприємний і невдовбений!

– Так, усе! Я з тобою сидіти не збираюся! – Тома поставила тарілку в мийку й пішла у свою кімнату перевдягнутися в сукню на вихід.

– Але дід чітко сказав, щоб ми не виходили з квартири! – крикнув Бодя їй услід.

Однак Тома вже сто разів пояснювала Боді, що їй батьки давно вже дозволяють виходити самій надвір, ходити в межах району, їздити тролейбусом, та й узагалі!..

– Я з тобою! Або разом сидимо вдома, або разом гуляємо! – захвилювався Бодя.

Тома мовчки взула босоніжки й вибігла на сходовий майданчик, захряцнувши двері перед Бодиним носом.

Судячи зі звуку, навіть лишившись на самоті, він і далі щось собі триндів. Видно, за звичкою.

Шкода, що тут не було навіть кому подзвонити. Усі подруги на відпочинку, не в місті. А ті, що в місті, лишилися на Теремках, де Тома живе з батьками. Тут, на Троєщині, вона взагалі нікого не знала. Та й що толку пригадувати, кому можна подзвонити, якщо Тома без планшета. (Так, вона знала, який ідіотський вигляд мають люди, які розмовляють по планшету! Але коли тобі на день народження обіцяють купити планшет чи смартфон на вибір, який дурень обере смартфон?)

Тома обійшла будинок і сіла на гойдалку на майданчику. Усе ж серед літа в Києві в рази

менше людей, навіть у дворі багатоповерхівки. Тільки кілька жінок із візочками та пенсіонери на лавці.

Раптом двері під'їзду відчинилися – і з них вийшов, мружачись від яскравого сонця, Богдан власною персоною.

Поки він іще не роззирнувся й не засік Тому, вона швидко побігла за будинок.

Усе, що завгодно, тільки не ганьбитися на людях із ТАКИМ кузеном!

Тома ще раз завернула за ріг – і вийшла до супермаркету. Грошей у неї, звісно ж, із собою не було, однак була одна ідея! У великих магазинах завжди є стійки із журналами. Там можна стояти хоч годину й вільно гортати журнали про моду та красу. Навіть якщо всі вони продаються в поліетиленових конвертах, то один завжди є розпечатаний. Тома швидко побігла всередину!

Тут теж людей було дуже мало. Дівчина швидко знайшла потрібну стійку, взяла перший-ліпший розпакований журнал і почала гортати, шукаючи сторінки про макіяж.

Хех, тут було не все так просто. Наприклад, ішлося про палітру для контурингу. «Що саме мається на увазі?.. Ну ок, розберемося потім», – вирішила Тома.

Але далі з'явилися універсальний кушн для губ і тінт для губ. Праймер, бронзер і двосторонні рум'яна-хайлайтер. Тома виявила, що починає губитися. Їй стало соромно, що вона не зовсім навіть розуміє, навіщо потрібен невидимий олівець для губ...

– То-ом! – почувся голосний крик з іншого кінця супермаркету.

Бодя таки її вистежив! Тому аж пересмикнуло від огиди. Вона швидко поставила журнал на місце й пішла в бік високих стелажів, густо заставлених п'ятилітровими бутлями з водою.

– Я тебе бачу! – Бодя показував дива доводобизму.

Тома кинулася вздовж стелажів на вихід із магазину. Ба-бах! Скляна пляшка пепсі

розбилася біля самих ніг дівчини, забризкавши білі босоніжки.

Тома на мить зупинилася, розгублено озируючись.

За цю мить праворуч від неї вже стояв Бодя, а ліворуч – молода й строга менеджерка магазину.

– Воно ж як буває: ось пляшка стоїть на полиці – а потім уже лежить на підлозі. Розумієте? Тут – а потім там. Ніколи не знаєш: від чого воно впало? Чого воно не стоїть? – почав Бодя своїм звичайним триндливим тоном.

Жінка спершу ніби трохи розгубилася, а потім досить строго відповіла:

– Магазин – це не місце для ігор. Бачите, що сталося. Ходітьте на касу, розбиту пляшку треба оплатити.

Перш ніж Тома встигла оговтатися, Бодя вже завважив:

– Я добре бачив, що сталося. Моя сестра пройшла повз стелаж – і звідти впала пепсі.

– Дівчина пробігла, – незворушно про-
мовила менеджерка. – Ви бігали, порушували
правила поведження в магазині.



– Якщо пляшка впала від того, що поруч хтось пробіг – значить, вона погано стояла. Увечері, наприклад, коли люди голодні, то вони ще й не так між рядами бігають – і продукти не мають падати, зверніть увагу.

Менеджерка відкрила рота відповісти щось на Бодину репліку, однак він уже балакав далі:

– І, до речі, ви чудово знаєте, що покупець не має платити за товар, який пошкодився на території магазину.

Додому Тома й Бодя йшли мовчки. «Виявляється, малий має цінне вміння, і я можу це юзати...» – думала собі Тома.

– Ну ти ж розумієш, Том, – раптом озвався Бодя, – що це тепер не просто хробачки. Це вже тягне на п'ять ігор, встановлених у тебе на планшеті.

– Яких ігор? – не зрозуміла Тома.

– Тих, які я собі виберу.

Галина Ткачук – письменниця, дослідниця дитячої літератури. Авторка дев'яти книжок для дорослих та дітей, зокрема чарівної повісті «Вечірні крамниці вулиці Волоської» та збірки страшилок «Тринадцять історій у темряві», яка стала Дитячою книгою року Бі-Бі-Сі (2016). Любить білок, кавуни і старі міста. Найбільше любить, коли вдається глибока й довга розмова з цікавою людиною.

Аня Хромова

Собачниця

– Добрий день! – машинально зронила Віка, зустрівши на сходовому майданчику сусідку, як же її... А! Пані Євгенію.

«Яка вона молодець, – каже про неї мама Віки. – Скільки вже їй років, живе сама, але поглянь – завжди зачіска, намисто, вдягнена так елегантно. А песик оцей її, ну просто цукерка, який солодкий. Де вона тільки силу бере, не уявляю». «Тосю, і ти така будеш, – сміється на це тато. – Тільки можна я буду замість песика? Ти ж мене будеш розчісувати й вигулювати? А що ще треба на старості!»

– А, Віко, добридень! Зі школи? – привітно озвалася пані Євгенія.

– Ага.

Віка швидко повернула ключ у замку. Ні, сьогодні їй не до ввічливих бесід. Паршивий

день. Жахливий, паскудний день. Сльози знову підступили до горла.

– У! Чорт! Чорт! – Віка кинула на підлогу свій рюкзак і кілька разів буцнула його черевиком. Це ж треба було: стільки просити батьків про той смартфон, стільки на нього чекати, щоб тепер якась скотина витягла його з кишені. Новесенький, лише півроку минуло. Чорт! Віка уявила, як мама сплесне руками: «Я казала, що так і буде!» А тато скаже: «Тосю, ну з усіма буває, у житті різне трапляється. У Віки лишилася стара "Нокія"? Краще за оці ваші витребеньки. Надійніше. І батарея добре тримає». Віка ще раз буцнула рюкзак. У, чорт!

– Віко? – з-за спини почувся тихий голос пані Євгенії. – Вибач, ти лишила двері навстіж.

– Ой... – Віка повернулася і побачила у дверях знічену сусідку.

– З тобою все гаразд?

– Так... Так! Просто... Ну... У мене телефон витягли в тролейбусі, – Віці стало ніяково. Це ж треба було двері не зачинити!

– Бідна дитино! Якщо тобі треба подзвонити, ти можеш зайти до мене.

– Та ні, ні, не в тім річ, – Віка навіть усмінулась. – Просто він був новий. Я отримала його на день народження. І тепер... Ну, я вже ніколи не випрошу в батьків ще один.

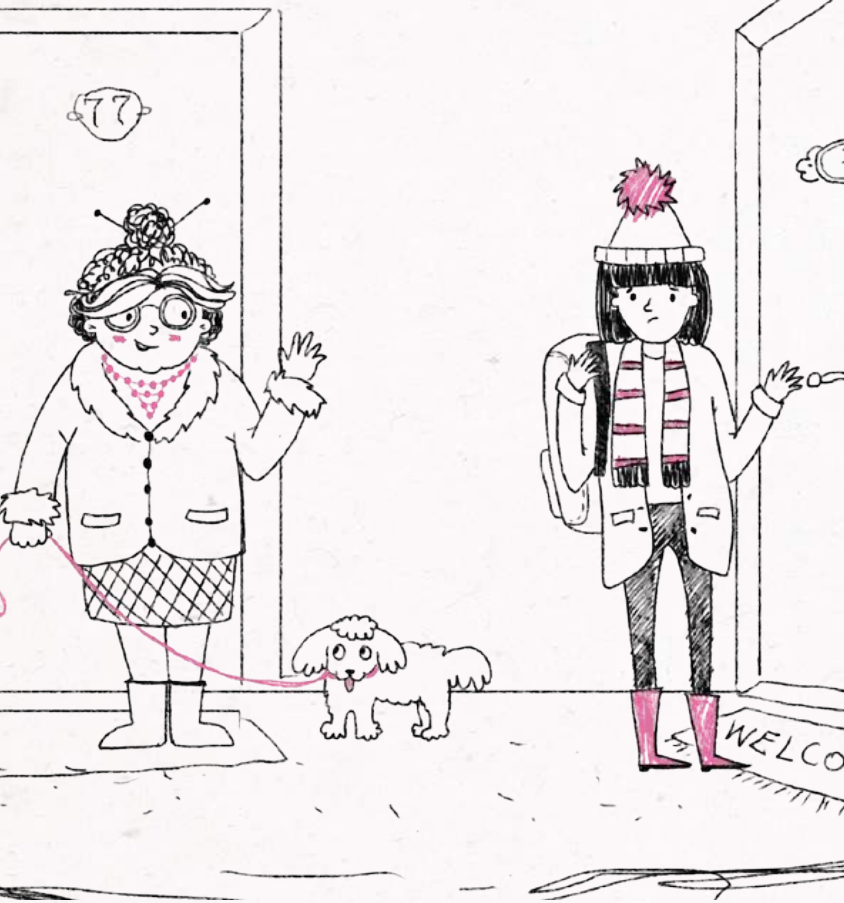
– Я зрозуміла, – обличчя пані Євгенії набуло співчутливого виразу. – Я рада, що ти ціла й здорова. Вибач, що вдерлася.

– Та що ви, до побачення! – Віка підійшла до дверей, аби їх зачинити.

Ну й день. Паршивий, паршивий день.

Наступного тижня пані Євгенія прийшла до них випити з мамою чаю. Вони час до часу ходили одна до одної посидіти півгодинки, потеревенити. Мама казала, що це добра справа – розважити самотню сусідку. Але, здається, і сама дуже любила ці їхні посиденьки.

– А ходи-но з нами, – цього разу пані Євгенія покликала Віку до компанії. – Я тут принесла трошки печива, може, тобі сподобається.



– Та в мене тут... – Віка спробувала втекти до своєї кімнати.

– Разочок посидь з нами, – усміхнулася старенька. Віка попленталася на кухню.

– Як ви почуваетесь? – мама розливала чай.

– Ой, знаєш, Тосенько, останнім часом така втома. Ніби й не роблю нічого, але вік, вік...

Віка закотила очі. І що, вона тепер мусить півгодини слухати маячню про магнітні бурі й гомеопатію? Сиділи б собі удвох, нащо вона їм здалася!

– У мене до Віки у зв'язку із цим є пропозиція, – пані Євгенія раптом повернулася до дівчинки. – Віко, може б ти могла вигулювати Мандаринчика? Він, бідний, хоче побігати, погавкати в парку, а я щось геть безсила зробилася.

– Я...

– Звісно, за плату, – пані Євгенія поставила на стіл свою чашку. – Що скажеш?

– Яку плату, та що ви, – схопилась мама. – Ви літня людина, як можна! Віка й так радо вам допоможе, правда ж, доню?

– Дорога моя, – голос пані Євгенії був таким рівним і впевненим, що Віку на мить

охопили сумніви, чи перед нею та сама тиха старенька, яку вона знає. – Мені сімдесят п'ять років. Я прожила життя й виховала дітей, тож цілком можу собі дозволити маленькі радощі. І це не останньою чергою тому, що завжди вірила: за свою роботу людина має отримувати винагороду. Я не прошу про один чи два дні. Я була би вдячна, аби Віка погодилася допомагати мені постійно. І я би хотіла платити їй за роботу. Ти подумаєш про це, Віко?

– Так, так, звісно, – здивована Віка оготалася від сусідчиної промови і, схопивши зі столу печиво, поспішила забратися з кухні. Судячи з маминого виразу, це треба було зробити якнайшвидше.

прикинь, вона хоче, щоб я гуляла з її собакою))) а вона мені за це платитиме! це типу робота)))

Віка швиденько викладала останні новини Мар'яні. У відповідь отримала дуже здивовано-

го смайлика, а потім ще гіфку з однорожиком,
який вражено валиться з ніг.

щоооооо?

Мар'яна явно була в шоці.

*а твоя мама? вона тобі не дозволить.
точно кажу!!! скаже, щоб ти за так гуляла
ггггг вона так і сказала*

Віка стала гортати емоджис у пошуках
знудженого виразу.

*а взагалі, подумай. це ж рано вставати. я
вже так замахалася з нашим Робом гуляти
і після школи*

і в дощ

фуууу

а какашки його прибирати!

ти добре подумала?

У відповідь Віка надіслала подружці десяток розлючених чортячих мордочок.

до завтра, Мар

За стіною батьки також обговорювали неочікувану пропозицію.

– Що вона собі думає! – кипіла мама. – Я що, не можу купити своїй дитині все потрібне?! Вона так прожила своє життя, що може собі дозволити, теж мені! Не буде цього. Допомогти ми завжди раді. Але змушувати дитину працювати! Я що, з глузду з'їхала?!

– Тосю, Тосю... – тато, як завжди, говорив тихо, з прихованим сміхом у голосі. – Тосінько, ну чому змушувати, хай Віка сама вирішить.

– Що? Що вирішить?! Їй учитися треба!

– Та ж вона вчиться, Тосю. Ну, буде в дитини зайва причина вийти на вулицю, повітрям подихати, що в цьому поганого!

– А якщо з нею щось трапиться?! – мама не вгавала. – Ти подумав, що це може бути небезпечно?

– Що? З болонкою гуляти? Тосенько... Подружка її, Мар'янка, щодня в парку з їхнім пуделебараном. От хай і ходять разом.

– Тобто ти за?! – судячи з маминого тону, тато був у великій небезпеці.

Він раптом став зовсім серйозний:

– Я думаю, це хороший урок, Тосю. Як не крути. Мені теж незвично, нас трохи не так учили. Але подумай сама. Тільки спокійно. Я думаю, мені б такий урок не завадив років тридцять тому.

Мама заговкла. О, тепер покотяться філософські бесіди ні про що. Завжди вони, як бабуся каже, розводять демагогію. Віка натягла навушники й відкрила домашку.

За два дні Віка взялася до своїх нових обов'язків. Напередодні пані Євгенія довго пояснювала їй, як треба вигулювати Мандаринчика: подалі від великих собак, дивитися, аби він не їв із землі, не відпускати далеко й не забувати, що він боїться вантажівок. Хто б міг подумати! Ціла наука.

На вулиці ще навіть не розвиднілося. Віка стояла біля газону, зіщулившись від ранкової

прохолоди. Мандаринчик бігав довкола облізої скульптури якогось чи то козака, чи то гобліна, що печально сіріла на фоні золотих і багряних дерев. Досвідчена собачниця Мар'янка вдягнулася значно тепліше й, анітрохи не стидяючись, пила какао з домашньої чашки.



– На, відпий ковток, нещастячко, – простягла вона свою чашку Віці.

Не встигнувши скуштувати какао, Віка вже побігла за своїм малим підопічним, який вирішив поспілкуватися з велетенським сірим догом.

– Та тут ціле життя вирує, поки нормальні люди сплять! – видихнула вона, повернувшись до Мар'яни.

– А то! Це ти ще найцікавішого не бачила.

– Чого?

– Чомусь сьогодні Вітька з Монстром немає. Який він, просто супер! У мене аж коліна підкошуються.

– Від Монстра? – Віка розсміялась.

– Та ну тебе! Монстр – то французький бульдог.

– А! Ну-ну, – від сміху Віці стало зовсім тепло.

За тиждень Віка вже звикла до ранніх підйомів, роззнайомилася з усіма собачниками й призвичаїлася спускатися сходами з чашкою

гарячого какао так, щоб нічого не розплескати. Мама, здається, змирилася з її підробітком:

– Ну що ж, може, якщо заробиш сама на той свій смартфон, то цінуватимеш більше... – скрушно зітхала вона.

Одне лише муляло Віці: дуже їй не хотілося, щоб дехто з класу дізнався про її нове заняття. Але шило з мішка, як то кажуть...

– Що, зовсім злидні заїли? – Анжела зловтішно дивилася на Віку з-під ретельно укладеної гривки. – Мама з татом на панщину відправили?

Анжеліні посіпаки тихенько захихотіли. Як же Віка їх не любить! Цих самозакоханих лялечок з їхнім ультрамодним одягом, іграшками, черевичками, лаками й закордонними поїздками. Вони ж навіть тролейбус бачили лише здалеку – завжди мама чи тато чекають під школою з персональним авто. І ніяк Віка не може зрозуміти, чому їм те авто заважає бути нормальними людьми. Он в Артема теж мама

дуже добре заробляє, це всі знають. Але мізки в нього від цього нікуди не поділись. На відміну від Анжели...

– А тобі яке діло? – огризнулася Віка.

– Може, ти будеш приходити Пушка нашого годувати? Я тобі заплачу! – не вгавала Анжела.

– Чим?! – Віка відчула, що червоніє. – Дурістю твоєю? Її в тебе точно хоч залийся.

– Віко, пішли в коридор, хочу поговорити! – Мар'яна поспішила витягти подружку з-під розлючених поглядів Анжелиних приятельок.

– Собачниця! – почула Віка собі вслід.

– Оце дурепище! – Мар'яна відтягла Віку подалі від класу. – І звідки вона тільки дізналася!

– Хто її знає, – щоки у Віки досі пашіли.

– Але ж воно дурне, не зважай! Просто заздрить.

– Вона? Мені?

– А ти думала! Ти зараз зможеш піти й купити собі що забажаєш. І ніхто в тебе цього не відбере. А вона шістку з географії отримає й опа – на місяць без телефона й планшета.

Згадавши суворого Анжелиного батька, який, здається, узагалі ніколи не всміхався, вони обидві аж здригнулися. А тоді взялися передражнювати Анжelinу манеру говорити:

– Таточку, будь ласочка, купи мені мізків!
І реготати.

За кілька місяців у Віки з'явився ще один підопічний: басет Флінт. З його хазяйкою Оленою вона познайомилася в парку. Дізнавшись, що Мандаринчик зовсім на Вікин пес, Олена аж засяяла:

– Може, ти могла б і з Флінтом гуляти? Я часом через роботу зовсім не встигаю. Мені так жаль його, бідного. Що скажеш?

Віка охоче погодилася. Хоча давати собі раду з двома псами було набагато складніше. Але й омріяний смартфон ставав удвічі ближчим.

Мама була не дуже задоволена:

– А ти не надто захопилася? Точно впроєшся? І не забудь – за місяць до іспитів кінець роботам. Це не іграшки, треба готуватись.

«Як же я це закінчу!» – думала собі Віка. Вона вже встигла полюбити своїх хвостатих підопічних. Вони були такі смішні, такі милі. Віці було надзвичайно приємно, коли вони радісно зустрічали її біля дверей своїх квартир. Та й собачники виявилися переважно милими людьми. У парку кудись зникали звичні умовності, можна було спокійно потеревенити на рівних з будь-ким, навіть із дорослими. І з хлопцями теж. А ще, крім Вітька, який так подобався Мар'янці, там був Толік. Толік з двортер'єром, як він жартома називав свого Кузю.

Із наближенням дати, яку мама встановила як останній день підробітків, Віці ставало дедалі сумніше. Суму, потрібну для купівлі смартфона, було вже зібрано. Але Віка не поспішала до крамниці...

Одного теплого ранку на початку літа пані Євгенія повільно спускалася сходами. Попереду, весело метляючи хвостиком, стрибав Мандаринчик. Пані Євгенія була рада повер-

ненню цих ранкових прогулянок із любим песиком. Як не крути, вона скучала за ними, хоч і була впевнена, що зробила правильно, тимчасово передавши цей обов'язок сусідському дівчиськові. Хороше дівчисько.

– Віко! Доброго ранку! Куди це ти так поспішаєш? Ой! А це хто?

Біля ніг пані Євгенії крутилося руде цуценя.

– Доброго ранку, пані Євгеніє! Це Мерінда.

– Твоя? Це спаніель, так?

– Так. Купила кілька тижнів тому.

– Правда? Вони, я чула, недешеві.

– Ну, я ж усю зиму працювала, – усміхнулася Віка.

– А як же отой твій сучасний телефон? – пані Євгенія з теплим вогником в очах дивилася на Віку.

– Смартфон? Та я вже так звикла до своєї старенької «Нокії»! Хоча, знаєте, – Віка зашепотіла, – я чула, як батьки вчора радилися, чи не подарувати мені новий. Тато каже, я заслужила. А мама сумнівається.

– Твоя мама завжди сумнівається, – засміялася пані Євгенія. – Але зрештою вирішує правильно. Ну то що, до парку?

– До парку!



Аня Хромова – письменниця, перекладачка. Народилася в Києві, закінчила Київську політехніку, за фахом редактор. Живе в Ізраїлі. Пише вірші, прозу для дітей та підлітків, перекладає з івриту та англійської.

Таня Стус

Усі закохані цілуються...

Із циклу оповідань «Поцілунки в анфас і профіль»

Анюта регоче, мов навіжена. Аж схлипує, коли треба вдихнути повітря. Взагалі такі її несподівані реакції давно нікого не дивують. Емоційний стан моєї сестри, як каже мама, «абсолютно відповідає віковим особливостям».

Сестра може раптом почати плакати. Чи просто зависає, кілька хвилин дивлячись в одну точку. А потім схаменеться така, наче й не була щойно замороженою медузою, і продовжує, наприклад, складати кубики.

Ні-ні, це не те, що можна подумати! Анюта – моя старша сестра. Їй тринадцять. І вона складає кубики нарізаної ковбаси. Ми навіть можемо почати змагатися, у кого вища ковбасна

башточка. Відверто кажучи, я на позаминулому олів'є перестала змагатися по-чесному, адже сестра дуже ображалася, що я постійно виграю. Тому я стала вигравати лише кожного четвертого разу. Звісно, не геть «за графіком», але приблизно так. І ніяк не частіше, це дуже важливо!

А, олів'є. Поясню. Десь п'ять разів на рік у раціоні нашої схибленої на здоровому харчуванні родини дозволено салат із ковбасою, майонезом і все таке. Само собою, майонез ми із сестрою маємо робити власноруч.

Сестра регоче й далі. Зараз спускає до неї.

Ковбасу мама довго вибирає в магазині, мружиться, читаючи дрібний шрифт із переліком складників, «ніфігакає» тихенько під ніс, думає, що я цього не чую. Потім вішає ту ковбасну дубинку назад, бере іншу й так далі. Потім каже, що не буде купувати цієї імітації м'яса з перемелених шкур і кісток. І ми йдемо в екокрамничку. Там немає такого великого вибору, тому ми швидко купуємо ковбасу й біжимо

додому, бо й так надто затрималися, а тато от-от приїде з роботи.

Одне слово, усе як завжди. І ковбаса, мабуть, тут ні до чого. Просто мама дуже хоче, щоб наші юні організми розвивалися без впливу харчових домішок, гормонів, ге-ме-о й усього такого. А ще ми з тих родин, про які говорять, що вони багато чого можуть собі дозволити. «Перебираєте харчами», – хитає головою моя бабуся, і довго й сумно починає розповідати про свою бабуся і про часи, коли шматок черствого хліба був на вагу золота. Ну, мабуть, тоді й золото було якимось дуже важливим.

– Світ повний смутку й хімії, дєтка, – каже мені Васько, жуючи сухарики дорогою зі школи. – І від усього не порятуєшся.

Я киваю головою. Васько правий. І він мій дружбан.

Тільки не треба думати, що моя мама зануда. Будь-яке занудство, вважає вона, руйнує світову гармонію. Тож коли вона надто довго

обирає ковбасу, я роблю вигляд, що супроводжую унікальну зануду. Хоча насправді біля холодильника я зазвичай потай спостерігаю за спілкуванням касирки й охоронця. Це дуже цікаво.

Так от, Анюта регоче, і я спускаюся з другого поверху, щоб перевірити, чи все гаразд. Тим паче, що сьогодні в неї день народження.

Цих підлітків іноді треба контролювати. Я ж і сама такою через три роки буду. Хоч знаю, чого чекати. «Інформований – значить озброєний». У Васька завжди на язиці якась розумна цитата.

Коли я востаннє дивилася на Анюту (це було півгодини тому), вона якраз зависала на кубиках ковбаси. Втикала в телек на стіні, на якому через смарт-тєві була ввімкнена улюблена романтична комедія всіх дївчат її класу. «Солонї поцїлунки» щойно з'явилися в інтернеті в українському дубляжі, що важливо. Саме тому можна вважати, що це був перший, а не двадцять третїй перегляд.

Узагалі-то всі дівчата на кухні були трішки дивними.

Анюта з подружками збираються йти до парку з їдлом і килимками. Я певна, що там буде й дещо більше, про що сестра точно не розповість мамі.

Зрозуміла річ, святкувати в парку – це щоб дорослі не нависали.

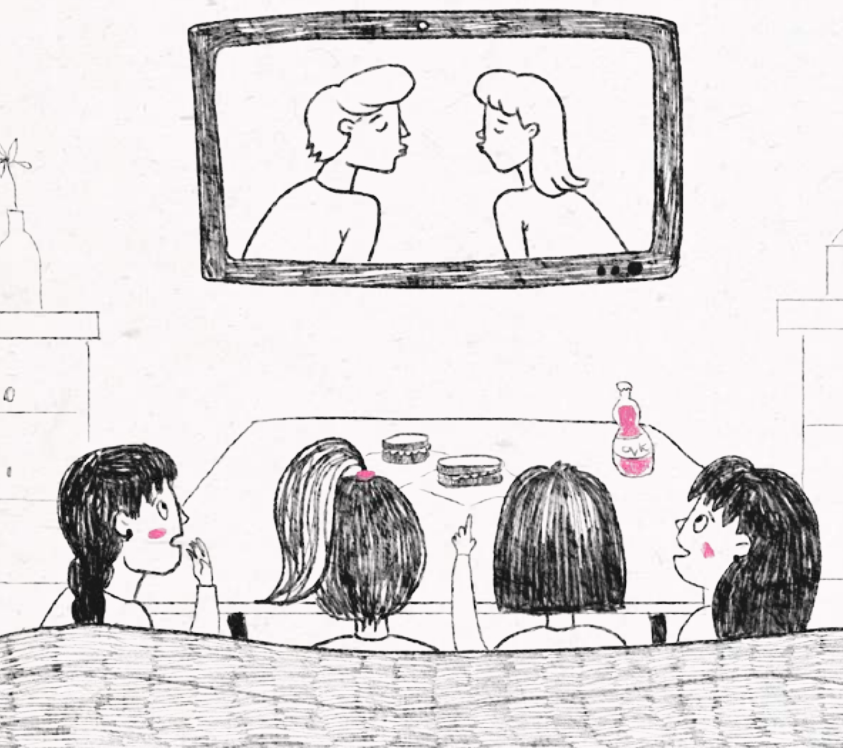
Я бачу таку картину. Дівчата завмерли перед дощечками із салатними нарізками, з ножами в руках. Вступилися в телек, де солодка парочка після тривалої мовчазної паузи (потомилися говорити) от-от мала поцілуватися. Уперше.

Дехто навіть не блимає.

Не злічити, скільки разів я бачила той перший поцілунок. Мамо рідна! Логічно, що перший поцілунок буває один раз. Але цей перший поцілунок у «Солоних поцілунках» моя сестра дивилася вже сотню разів!

Сто перших солоних поцілунків. Здуріти можна. Ні, не один перший поцілунок. І не

двадцять три. Я часто бачила (так, я підглядала, бо непокоїлася за сестру!), що Анька перекручує ту сцену назад, щоб знову й знову дивитися, як ті двоє лижуться. Бувало, я навіть помічала, що вона плаче чи сумно зітхає.



Ну гаразд. Я знаю навіть більше. Оцей чувак, головний герой, дуже схожий на Сашка з Аньчиної паралелі. За ним сохнуть усі дівчата перехідного віку в радіусі кількох кварталів. Ну, плюс-мінус.

Але сьогодні Анюта реготала як навіжена. Тож не дивно, що мене це дуже занепокоїло.

– Ахаха! Вони й це дублювали! Це неперевершено, малята! – реготала Анька.

До дівчат наче торкнулася чарівна паличка феї, вони зарухалися, презираючись.

– І? Ти про що?

– Дай зосередитися на моменті, Анча!

Анюта склала вуста в рурочку й голосно й протяжно, дзвінко й пронизливо зацмокала.

– Ви що, не чули, що переклали й звуки поцілунків, малята?! – зігнулася удвоє від сміху люба сестричка.

Я стояла за дверима, і насправду навіть звідти було чути те гучне плямкання поцілунку, яке з'явилося в новому дубляжі. Ніколи б не звернула на ці звуки уваги, якби не Анюта.

Гм. Треба передивитися, від чого ті звуки утворюються. Вакуум?

– Щооо?! Мамадарагая, ану перевернути назад!

– Опаганастайл! Ти диви, я й не помічала досі, от ржака!

Потім ще п'ять хвилин я чула караоке чмокань і цмокань у телеку з хором Анютиних однокласниць. Щоб не видати своєї присутності пирханням, довелося чимскоріше (і чимтихіше!) втікати до своєї кімнати нагору.

Ледве не розтоптала свої окуляри!

Відхекавшись, я мимоволі склала губи в ручку й утягла повітря. Вийшов короткий цьом. Спробувала подовжити тривалість, але, мабуть, одній людині це не під силу. Хіба що тренуванню бійцю.

А в чому прикол? Я щось поки не розумію.

У самому поцілунку? Еге ж, це кохання-зітхання, кров-любов, а чорне – то журба.

Треба буде зранку придивитися до тата й мами. Коли з кавоварки набігає кава в чашку, у них якраз починається «ранкова хвилинка слабкощів», як це називає тато. Бо він квапиться на роботу, виходить з дому раніше за всіх, і кожна-прекожна секунда в нього на обліку. Крім тих секунд, коли вони з мамою цілуються й обіймаються.

– Тут тайм-менеджмент безсилий, – жаліється сам собі тато, обіймаючи маму. І вони цілуються біля кавоварки. У цей час я виповзаю в ковдрі на кухню й намагаюся повністю розплющити очі.

Наступного разу прийду з уже розплющеними, присягаюся! Це дуже важливо з огляду на формування мого світогляду.

Це тато так каже – про «з огляду на формування, бла-бла-бла». Він дуже діловий і розумний тато. Мама сміється, коли він так говорить, і дражниться, називаючи його «директором». А коли сердиться, то злегка тягне його за бороду й каже, щоб злазив із трибуни, бо

вдома він не директор, хоча й із розширеними повноваженнями.

Люблю їх!

А ще мама каже, що я татова копія. Особливо коли починаю говорити більше, ніж одне речення. «У твоєму віці діти простіше висловлюють свої думки», – підморгує до мене Анюта. Ха! Це вона давно з дітьми не спілкувалася.

Тим часом я вмикаю ноут і забиваю в ютубі: «як цілуватися». Потім ще раз – «how to kiss».

Настав час мені знати ВСЕ! А не тільки те, звідки беруться діти.

Судячи з кількості запитів, увесь світ цілується неправильно.

Огидні картинки й анотації я відклала на потім. Насамперед вирішила подивитися чувака, який щось малював і креслив на фліп-чарті. Це мав бути професійний підхід.

– Уявлю, скільки там на зйомках ще було дублів поцілунків!

– Яка ж він лапочка, малята! Я від його очей млію!!!

О, це дівчата йдуть нагору по речі (вони саме так і говорять: із безкінечними знаками оклику).

Про всяк випадок закриваю ноут. Хоча певна, що вони мене впритул не помітять, коли говорять про «Солоні поцілунки».

– А ви звернули увагу, як він так повертає обличчя, що їм не заважають носи?!

– Ай, а ця пауза! Як вони вже наближаються одне до одного, але їхні губи ще не торкаються?!

Я поважно кахикаю.

– Анюто, а ви певні, що я маю це все слухати? Цю вашу маячню про поцілунки? Я хіба ще не мала для ваших дорослих розмов? – нагадую про себе рідній сестричці її ж словами.

Я не намагаюся бути дотепною, бо в ті миті, коли сестра говорить знаками оклику, вона все одно нікого крім себе не чує. Але в неї такий вік. Я потерплю. Ми всі це терпимо.

– Окей, мала, ми пішли! Будь чемною, скоро мама прийде. У разі чого телефонуй. – Сестричка ніжно цьомає мене.

Вона впевнена, що я – малявка, і може навіть досі не помітила, що я не ношу підгузків. Анька ні на мить не припускає, що я вже майже як вона, і щодня різниця між нами стає меншою. Так каже мама, переконуючи, що зовсім скоро ми з Анютою станемо близькими подружками. Як вона та її старша сестра. У нас така сама різниця у віці.

Я сама в хаті. Відкриваю ноут. Хлопець і дівчина виконують інструкції, які їм наговорює голос за кадром. Вони роблять це повільно й послідовно. Зовсім не схоже на сценку в кіно. Кут повороту голови. Вдих, видих. Прямо йоги якісь.

Стаю біля дзеркала й намагаюся прикинути кут нахилу голови. Розтуляю вуста. Я схожа на якесь дурбецало. Зводжу погляд до перенісся й регочу сама із себе.

Заходить мама. Я кидаюся її обіймати й водночас відволікаю від зображення на ноуті. Ми йдемо на кухню.



Сестра лишила свинюшник після себе. Щоб мама не буркала, я скоренько витираю зі столу й розповідаю, як подружки вітали Анюту з днюхою. Мама сідає їсти, а я втікаю до кімнати.

Якась дівчина знімає себе із селфі-палкою й патякає, що навчилася цілуватися на помідорі.

Іду до мами на кухню, надкушую помідор і питаю її, чи, на її думку, вона правильно цілується.

Мама закашлюється. Я стукаю її по спині й кажу, що пожартувала. Далі говоримо про те, що в школі нам задали читати «Чудове чудовисько» Дерманського, яке я прочитала ще два роки тому. Мама каже, що я в неї розумничка, і що зараз можу читати, що сама захочу. Прошу її купити мені «Чат для дівчат», бо побачила цю книжку у Васькової сестри під подушкою.

Мамуся знизала плечима й сказала замовити в інтернеті, як завжди. Сподіваюся, там написано щось про поцілунки. Не інструкції, а щось таке, душевне.

Відкриваю ноут. Відеокліп із поцілунками з різних кіношок. О, як це нудно. Але ж треба зрозуміти, для чого воно все. Раптом помічаю, що за спиною стоїть Васько й теж дивиться. Він

має досадну звичку нечутно заходити до моєї кімнати. Ще відтоді, як нас поклали спати на сусідні ліжка в дитсадку й він по-секрету розповів про свою мрію стати людиною-невидимкою.

Я зупиняю відео.

– Усе, що нас не вбиває, робить нас сильнішими, – замислено констатує Васик і витирає губи рукавом кенгурушки.

– Я читала десь, що з тварин тільки мавпи цілують одне одного в губи.

Васько розставляє руки, і перевалюючись, із зігнутими колінами ходить навколо мене. Як *мавл*.

– А ще вони дуже дбайливі, вибирають одне в одного блошок у хутрі, – протягує до мене розчепірені пальці.

Я кричу «фе-е-е!» й кидаю у Васику подушкою.

Коли ми вечеряли, повернулася Анюта й відразу пішла в кімнату. Ми з мамою й татом дивилися «Суперсімейку» (вдесяте!). Тато потай позирав у свій смартфон і час від часу виходив

на свої ділові розмови, мама чухала мене за вушком.

Коли я лягла спати, сестра довго крутилася на своєму ліжку. Потім перелізла до мене.

– Я бачила, що ти дивилася в ютубі, сестричко, – прошепотіла вона мені у вухо. – Я теж колись усе те передивилася. А потім мама поставила «батьківський контроль» і сказала мені, що всі закохані цілуються правильно. Що цьому не треба вчитися.

Я обійняла сестричку.

– Знаєш, сьогодні до нас у парк приходив Сашко з друзями. Принесли багато квітів і повітряні кульки. Червоні. Сердечками. І Сашко поцілував мене.

– Правильно? – крізь сон запитала я. Це дуже важливо.



Таня Стус – письменниця й фанатка читання в будь-яких умовах. А писати любить тому, що їй подобається давати імена, проживати додаткові життя й просто пояснювати щось складне. Головні книжки – «Панночка», «Як не заблукати в павутині», «Біла, синя та інші», «Їжак Вільгельм», «Де Ойра?», «Письмонавтика» та серія книжок про Даринку.

Олександра Орлова

Окуляри і кролик-гном

Цього дня народження я чекала понад усе.

Довгі нездалі канікули ми з батьками провели в новій оселі – у ремонті та літній спеці. Вони нарешті добігали кінця. Попереду чекала школа й подруги, яких я не бачила майже три місяці.

Я сподівалася, що тридцять першого серпня, у мій десятий день народження, батьки зглянуться на мої страждання й подарують щось справді класне: пухнастого карликового кролика або новий телефон. А краще – і те, й інше, бо чим же я буду фоткати свого вухастика?

Уже кілька тижнів я винахідливо натякала їм на свої бажання, чи, краще сказати, потреби.

Жалілася на старий мобільний, показово переглядала фото й відео з наймилішими кроликами інтернету.



Моє свято припадало на понеділок. Ми з мамою домовилися, що вони з татом привітають мене по-домашньому ввечері після роботи, а друзі прийдуть до мене у найближчі вихідні.

– В обід зустрінеш мене біля офісу, – змовницьки додала мама. – Підемо купляти тобі подарунок.

Я ледь стримувала свій захват, коли ми опинилися між крамницею мобільних телефонів та зоомагазином, але мама повела мене далі в... «Оптику».

– Нарешті купимо тобі окуляри на щодень. Модні, – сказала мама переможно, і ми зайшли всередину.

Лікар прописав мені окуляри ще півроку тому. Але я зовсім не хотіла їх носити, навіть коли кепсько бачила, що записано на дошці.

– Фу, окуляри, – буркнула я й мало не заплакала, згадавши про кролика. Схоже, ніхто й не збирався догодити мені у мій власний день народження.

– Нам потрібні стильні окуляри для цієї юної леді, – сказала мама продавчині, коли ми потрапили в крамницю.

– Вам класику чи хіпстерські? – запитала дівчина за прилавком, вивчаючи рецепт, який дала їй мама.

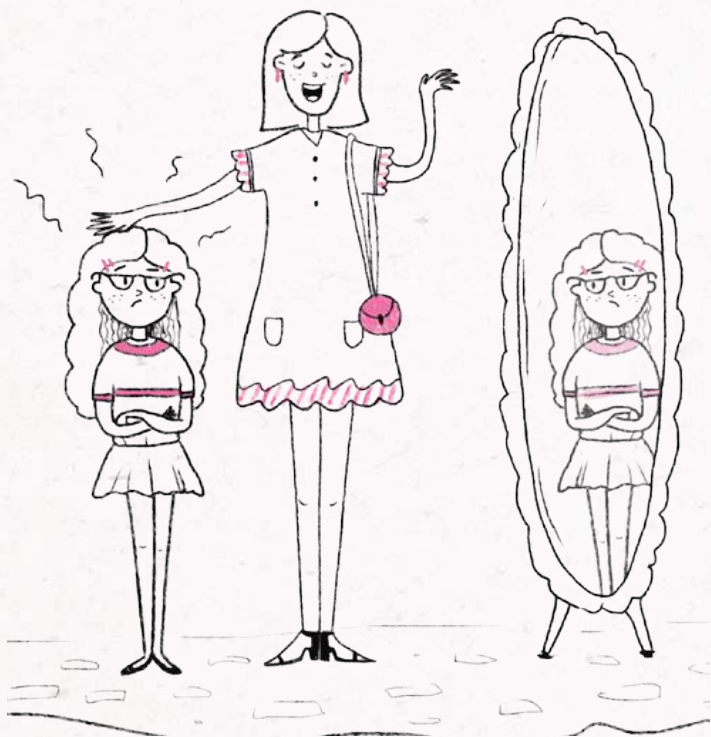
– Ой, а я не знаю, – розгубилася мама.

Я знизала плечима. Літо було остаточно зіпсовано. Замість того, щоб завтра прийти у школу з купою мімішних фоток кролика на новенькому телефоні, я мала з'явитися там у незграбних окулярах.

Я міряла різні, але нічого не бачила у дзеркалі, бо сльози виступили на очах.

– Ці ідеальні, – почула я десь збоку голос мами. – Яка ж ти вже доросла, Алінко!

Ввечері мене привітали тортом й офіційно зробили чотириокою. Насправді різкість, з якою я почала все бачити, мені навіть подобалася, але миритися з окулярами на носі й тим, що саме вони стали мені подарунком на день народження, було нестерпно.



Наступного дня було свято першого дзвоника. Батьки прийшли зі мною на лінійку, потеревенили з Катериною Борисівною.

– О, ти тепер в окуляриках, Алінко? Тобі дуже личить!

– Дякую, – я трохи зніяковіла й поспішила до Лесі й Мар'яни.

– Яка ти смішна, – хихикнула Леся. – Даси поміряти?

– Тобі класно, – озвалася Мар'яна.

Я кисло всміхнулася й простягнула окуляри Лесі.

– Ой-ой, це він, – голосно зашепотіла Мар'яна.

Дівчата когось розглядали серед хлопців. Мені було нечітко видно, кого саме.

– Новенький! – ущипнула мене Леся.

– Звати прикольно – Оскар, – додала Мар'яна.

Я надягла окуляри й нарешті побачила того Оскара. Високого хлопчика з дуже світлим кучерявим волоссям і темною засмагою.

– Кажуть, він приїхав із Америки, – не могла заспокоїтися Леся.

– З Австралії, – виправила її Мар'яна.

– Ого, – тільки й мовила я, а серце тим часом загупало сильно-сильно.

Оскар був дуже красивим. Інакшим. Він просто стояв, усміхався й розказував різні історії, вплітаючи в розповідь англійські слова, а ми всі слухали його, захоплені зненацька дивовижною Австралією, з якої він щойно приїхав.



Кожен намагався хоч трохи наблизитися до Оскара, щоб краще розгледіти його джинси з яскравими нашивками, кеди зі шнурками різних кольорів, футболку з папугою, його веселі зелені очі та ямочку на підборідді. А потім почалася лінійка.

Після години просто неба Катерина Борисівна запросила всіх на короткі збори до класу. Ми зайняли свої місця, трохи послухали про розклад і про те, що цей рік дуже відповідальний. Потім Катерина Борисівна привітала новачка Оскара, сказала, що ми маємо допомагати йому з українською, а він буде нас «підтягувати» з англійської. У нього навіть прізвище було іноземне – Вальтер.

Після школи батьки Лесі запросили мене з татом і мамою до піцерії, Мар'яна теж пішла, але тільки з мамою, без тата. Її батьки розійшлися, і тепер не ходили разом до таких місць, як піцерія. Але Мар'янка, здається, уже не так переймалася, як торік. Цього літа вона навіть двічі їздила на море: з татом – у Туреччину, і з мамою – в Одесу.

У середу мама проводила мене до школи, та я просила її не заходити в клас. Я люблю те-ривенити з нею дорогою, але більшість дітей ходить до школи сама.

– Не забудь запросити в гості друзів, – нагадала вона.

– Ага, у неділю о третій, я пам'ятаю, – поправила я окуляри.

«Ох, ці окуляри. Чи сміятимуться з мене хлопці через них? Дівчата ніби відреагували нормально», – думала я, піднімаючись сходами.

У класі перед уроком було гамірно. Поки я розкладала речі на парті, до мене підбіг Андрій Бойко, і я й незчулася, як схопив з обличчя окуляри.

– Що, Радецька, дуже розумна стала? – бовкнув він і нап'яв окуляри собі на носа.

О, почалося! Так і знала!

Я схопилася з місця і спробувала відібрати в нього окуляри. Але Бойко, як та спритна мавпа, устиг передати їх іншим хлопцям, і вони міряли

окуляри, кривлялися й хихотіли. Я відчайдушно бігала між ними, як собачка у грі з м'ячиком, Мар'яна теж кинулася мені на допомогу, але дарма. Та ще й Оскар приєднався до хлопців – який сором! Але коли він узяв окуляри, то покрутив у руках і з усмішкою простягнув мені.

– Дякую, – зітхнула я з полегшенням і зашарілася, надіваючи їх назад.

– Класні! Тобі личать.

– Прийдеш до мене на день народження в неділю? – вихопилося в мене.

– Запрошуєш? Awesome! Прийду, – невимушено погодився Оскар.

На щастя, метушня навколо окулярів зійшла нанівець, а до Оскара хлопці взагалі не докопувалися.

До кінця дня я запросила ще кількох однокласників.

Увечері, коли мама розпитувала, хто приїде, про Оскара я сказала наостанок.

– Ти молодець, що запросила цього хлопчика. Він же новенький.

– Угу, – кивнула я, розглядаючи себе в дзеркалі. Сьогодні я собі подобалася. В окулярах.

У п'ятницю на перерві Оскар підсів до мене за парту, дістав планшет і запитав адресу, куди прийти на свято.

– Ой, що це в тебе? – спитала я, побачивши іконку із зображенням кролика.

– Це альбом з моїми, м-м-м, як це українською... кроликами-гномами? – Оскар показував фотки з маленькими пухнастими кроликами: їх у нього було не менше чотирьох.

– Dwarf rabbits? – згадала я англійську назву карликових кроликів з інтернету.

– Вони. Довелося залишити їх у Мельбурні у друга, – зітхнув Оскар. – Тобі подобаються?

– Ду-у-уже, – зізналася я. – Сама хотіла б такого.

Потім продзвенів дзвоник, й Оскару разом із кроликами довелося повертатися за свою парту.

У неділю мама спитала, що я хочу вдягнути.

– А можна твою спідницю? Оту рожеву, як у балерини, – попросила я.

– Туту¹? – уточнила мама.

– Її, – засміялася я.

Поки тато робив нарізку для гостей, ми з мамою підганяли спідницю. Мама вигадала вдягти її з футболкою й кедами – вийшло прикольо. А ще подарувала мені блиск для губ – прозорий, але з блискітками.

– Гостей можна зустрічати без окулярів, – запропонувала мама.

– Ти що! – заперечила я. – Вони ж класні.

Леся і Мар'яна прийшли раніше за всіх. Леся подарувала мені маленьку сумочку, а Мар'яна м'якого ведмедя. Їм дуже сподобалася моя кімната й уся наша нова оселя. Потім надійшли інші хлопці й дівчата, вітали мене зі святом, дарували квіти й подарунки. Не було тільки Оскара. Ми вже зібралися сідати за стіл, коли у двері подзвонили.

¹Туту – балетна пачка (від англ. tutu). Пишна коротка спідниця, яку вдягають балерини.

– Це ВІН, – хором сказали ми втрьох із Лесею й Мар'янкою, а мама засміялася.

Оскар стояв на порозі, тримаючи в руках подерту коробку від печива.

– Вибач, що запізнився, – сказав він, увійшовши. – Увесь день шукав подарунок.

У коробці щось зашаруділо. Оскар сів на впочіпки й випустив на підлогу білого пухнастого кролика.

– З днем народження!

Мама сплеснула руками, а всі мої гості заюрбилися навколо малюка, намагалися погладити його.

– Ну візьми ж його на руки, треба вас сфотографувати, – озвалася мама, а тато побіг по фотоапарат.

Я підняла пухнастика, він був дуже легенький і м'який, а ще пахнув сіном.

– Дякую, Оскаре, – сказала я, притискаючи кролика до себе. – Це реально найкращий подарунок!

– Він тобі пасує, – засміявся Оскар. – Ти наче крута принцеса. Як його назвеш?

– Торін, як у «Гобіті», – відповіла я. – Він же кролик-гном...

Цього дня народження я чекала понад усе. І не дарма. Новий мобільний мені так і не подарували, але ж хіба він потрібний, якщо я маю класні окуляри та наймилішого кролика на світі?



Олександра Орлова – письменниця, перекладачка, літературна оглядачка. Живе в місті Кіркланд, Вашингтон, США. Пише статті для україномовних видань і працює над творчими проектами, у перервах допікає обіймами коту Ешеру.

Альона Ярова

Бабине літо

Бабі Каті

Одного червневого дня я сиділа на бабиній кухні, їла трускавки² й думала, що нічим не гірше мати бабу в центрі міста, а не в селі.

Майже всі мої друзі їздять на літо до баби на село. Он і Таня, і Марина щороку виїжджають на три місяці. А моя баба Катя живе у квартирі в центрі Львова. За вікном у нас немає ставка з качками, і не пасеться корова на луці, а височіє стіна протилежного будинку й реве мотоцикл сусіда.

Та все одно в баби Каті вдома завжди якось просто й душевно. Особливо влітку. У коридорі стоять відра з овочами і ягодами, на кухні – величезні миски з порічками, агрусом і чорною смородиною. Звідки, запитаєте? У баби

² Полуницю.

є дача. Вона двічі на тиждень їздить із тьотею Валею (огородницею, як вона її називає), щоб садити чи збирати врожай.

Саме влітку я найбільше обожаю бабину кухню. Там переплітаються всілякі магічні запахи із численних баночок, коробочок і мішечків, вміст яких відомий тільки їй.



Коли баба готує, усе навколо шкварчить, кипить, булькає, і весь цей неймовірний шум підкоряється їй одній, її рукам. Руки в неї влітку завжди червоні від збирання ягід, трускавкові руки. Я от їм трускавки і стежу, як вона готує своїми трускавковими пальцями, помішує, посипає, ріже, доливає води...

Навіть повітря з відчиненого балкона не розбавляє магії запахів і звуків. На мить, з поривом вітру, до кухні може ввірватися літо з нашого двору. І в цю секунду жовті сонячні промені на стіні починають танцювати разом із бабиними бульками в каструлі, ще вище підстрибують шматочки овочів на пательні, пара над чайником закручується, як торнадо, під музику літа й бабиної магії, створеної трускавковими руками.

– Баб, а розкажи, як ти приїхала до Львова!

Я вже чула цю історію десятки разів і завжди хочу почути знову. Бо щоразу баба розказує по-іншому, додаючи якісь нові деталі. А

ще часто відходить від теми й починає якусь нову історію. А я тільки цього й чекаю.

– Та от занесло мене до Львова, приїхала зі свого села на немазаних колесах, – каже вона, усміхаючись.

Баба завжди повторює цю фразу: «на немазаних колесах». Підкреслює, що не хотіла їхати до міста. Хоча я знаю, що вона любить Львів. І хоч ніколи не була в оперному театрі й навіть у жодному львівському музеї, я знаю, що міське життя їй небайдуже. Баба ретельно підбирає хустку щоразу, як ми йдемо на прогулянку до центру, і навіть підмальовує губи потайки у ванній перед виходом.

– А тоді я дивлюся, а наді мною кінь, ледь не наступає на мене своїм велетенським копитом. Я скрутилася, накрила голову руками та як запищу...

Це баба продовжує свою історію. Як завжди, вона відволікається на спогади про те, як у дитинстві впала з воза і її ледь не затоптав кінь.

Та батько вчасно зупинив підводу, і маленьку Катю витягнули з-під коня.

Ні, ні, не думайте, що я лише вдаю, що слухаю бабу, а сама думаю про своє. Навпаки, я навчилася фільтрувати те, що вже чула, й уважно вслухаюся, щоб почути щось нове в тій самій історії. Часом баба забуває, що саме хотіла переказати. Тоді її розповідь плавно перетікає в новий сюжет. От і зараз:

– А Василь, що їхав позаду батька, він як побачив, що я була на волосинці від смерті, каже: «От, Катю, у сорочці народилась, будеш дуже щаслива». Василь завжди знав, що каже. Мій батько в усьому радився з Василем. Василь жив на краю села...

І от маєш, з розповіді про коня впливла ціла історія про Василя. А завершила баба на тому, що Василь, хоч і розумний був чоловік, а от щодо неї помилився. Хіба ж вона щаслива? Принесло її до Львова на немазаних колесах. І продовжує насупившись. Краще б вона зали-

шилася в селі, дарма що город є, де трускавки добре ростуть.

– Тобі почистити трускавки?

– Та ні, баб, я сама. Мені вже тринадцять, я вже не маленька.



А сама не спішусь, бо так мені затишно спостерігати, як баба це робить. Бере кожну ягідку, секунду крутить у руках, а потім відриває хвостики, але так обережно, щоб не зачепити саму ягідку. За мить бабині руки стають трускавковими, і магія починається. Трускавка за трускавкою, хвостик за хвостиком, дедалі швидше й швидше.

Бабині червоні пальці, здається, зливаються з трускавками. І от величезна миска чищених ягід виростає перед моїм носом, наповнює трускавковим ароматом усю кухню. Йому стає тут тісно, і він просочується крізь двері, стіни й відчинений балкон. І заповнює всю нашу вулицю, увесь Львів і цілий світ.

Одного липневого дня ми поїхали на дачу. Наша дача – то всього-на-всього маленький дерев'яний будиночок і город. Навіть паркана немає, лише стовпчики довкола городу, на яких

в'ється квасоля. А будинок такий маленький, що здається іграшковим. Я пам'ятаю, його цілим привезли на великій вантажівці й краном перенесли на нашу територію, ніби чарівний теремок спустився з неба на наш город.

Так от, ми приїхали на дачу. Як завжди в липні, стояла нестерпна спека. Але я люблю, коли ми під'їжджаємо до нашого будиночка й сонце засліплює мені очі, бо тоді я бачу різні дивовижні перетворення. Наприклад, якщо сильно зажмуритись, здається, у вікнах нашого теремка хтось виглядає й махає рукою. Мені подобається думати, що ми з бабою приїхали не в порожній будинок, а що нас там хтось чекає і це наша з бабою таємниця. Я махаю долонею до будинку, щоб привітатися з «кимось», про кого знаємо тільки я й баба Катя.

Також, коли ми йдемо до ставка по воду, щоб полити всі наші трускавки, порічки, кабачки й огірки, сонце відбивається у воді, і я знову зажмурююсь. А коли розплющую очі, то бачу

сотні золотих риб, які розбігаються, коли баба опускає відра у воду, а одна чи дві рибини обов'язково потрапляють у відро. І коли ми несемо відра назад до городу, я бачу, як золоті риби виблискують на сонці. Та коли виливаю воду на грядки, ніколи не можу піймати тих риб, бо вони вже втекли між трускавок і разом з водою поплили глибоко під землю, щоб потаємними підземними річками знову повернутися до ставка.

– Ходімо їсти!

Баба кличе мене, і коли я підбігаю, то бачу, як вона встромляє в землю чотири височенні палки й натягує на них старе простирадло. Це такий тент від сонця, під яким ми завжди їмо чорний хліб із салом і п'ємо узвар.

– Баб, а будемо потім робити трускавкове варення?

– Ну звісно! Із чим же ти їстимеш млинці взимку?

Варення – це ще один магічний ритуал бабиного літа. Щороку баба витягає із шафи всі

банки й баночки яких тільки можна розмірів. Начищає декілька величезних мисок трускавок. Тоді її руки стають ще трускавковішими, а кухня така запашна й солодка, ніби вона сама – величезна банка з трускавковим варенням. От я заходжу до банки-кухні й бачу, як усі ці трускавки киплять і бурлять на плиті, а баба підсипає їм цукру. Потім ця цукрово-трускавкова маса розливається по баночках і чекає свого моменту: дня смаження млинців.

Останній день серпня завжди особливий. Небо глибоко синє, сонце жовтогаряче, дерева смарагдово-зелені. Усе навколо насичене кольором, удвічі яскравішим, ніж завжди. Ніби вся природа намагається з останніх сил не втратити кольорів, які вона накопичила за літо, і виблискує, променіє, мерехтить перед тим як неминуче поступитися осіннім сірим дощовим дням. Баба все частіше розмовляє з огородницею по телефону про те, що треба закінчити на дачі

перед початком дощів і що робити з останніми кабачками. Я чую з кімнати, як вона каже тьоті Валі в слухавку:

– Та от, дочка каже, треба продавати дачу, бо я нібито вже не маю сил там працювати. Але як, Валю, продавати! А де ж я буду трускавки ростити? Мала тільки й прибігає на кухню: «Бабо, дай мені трускавок!» А я їй кажу: «Давай почищу». А вона мені: «Мені вже тринадцять, я сама». Так, так, Валю. От коли мені було тринадцять, я вже з братом дрова рубала, і ти знаєш, як одного разу...

І чую, вже баба подалася розказувати історію про свого брата, яку я чула десятки разів, але знову прислухаюся, а може щось нове почую, бо ж баба весь час додає нові цікаві подробиці.

Мені сумно, що літо добігає кінця, бо я уявляю, як стоятиме самотньо всю зиму наш будиночок, і хтось, хто там завжди чекає на нас із бабою, чекатиме аж дев'ять місяців на наше

повернення. Замерзне ставок, і золоті риби опустяться на дно, щоб накритися своїми м'якими піщаними ковдрами й заснути до наступного літа.

І я теж укотре лічитиму дні до червня, коли бабині руки знову почервоніють від трускавок. А поки що весь рік смакуватиму трускавкове варення та з нетерпінням чекатиму магії наступного, бабиного, літа.



Альона Ярова – викладачка англійської мови, засновниця та керівниця школи «Англійська для бізнесу» у Львові, дослідниця дитячої та підліткової літератури. Закінчила Львівський національний університет та Кембриджський університет у Великобританії. Із 2013 року вивчає та викладає дитячу літературу в докторантурі у Швеції. Авторка оповідання «Чорно-біле» зі збірки «Чат для дівчат» (2016, ВСЛ).

Валентина Захабура

Про Любов і не тільки

Минулого тижня Олеся закохалася в новенького.

Худючий хлопець із каштановими кучерями й кирпатим носом, звати Микола, але до нього одразу ж приклеїлося прізвисько Шотакое. Бо коли Миколу вперше запитали про прізвище, він недочув чи не зрозумів і перепитав: «Шо такое?»

Микола намагається говорити правильно, але оце «шо такое» замість «що» вилітає з нього по сто разів на день. А взагалі Шотакое класний хоча б тим, що не ображається й не б'ється через прозивалку, хоч і не відгукується.

– О, він просто наче Рен Дзігундзі зі «Співочого принца»! – Олеся весь час крутилася й заважала Любі розв'язувати задачу про кораблі. У Люби вже мізки плавилися, а тут іще Лесь-

ка, як мавпа, крутиться й відволікає. Бо звикла, що староста собі вирішить і їй допоможе, подружки ж.



– Ну скажи, скажи, що він найгарніший хлопець! – Олеся штрикнула Любу ліктем у бік, від чого Люба перекреслила щойно доведене рішення.

– Лесько, будеш свій варіант сама вирішувати! – розізлилася вона. Але все ж озирнулася до вікна, де за четвертою партою, поруч із Володькою Пилипенком, сидів новенький. Він у цю мить ніби навмисне підняв голову від зошита, перехопив її погляд і підморгнув! Люба вдала, що поправила окуляри, і відвернулася. Хай не думає, що він їй... що це вона сама... і взагалі! Люба навіть подумки не закінчила фрази, бо вважала, що ніхто не може їй сподобатись. Принаймні доки вона не перейде до дев'ятого класу.

– Скажи, скажи! – шипіла у вухо Олеся й смоктала кінчик своєї косички, як робила це завжди, коли хвилювалася.

– Припини оце, – осмикнула її Люба. – Усе одно не скажу.

– Бо ти просто не розумієш кохання!

– А ти – алгебри! – відрубала Люба й підсунула Лесі листок із завданнями. – Вирішуй. І кому з нас гірше?

– Звичайно, мені, Люююб, ну, Люююб, Любонько!

Люба роздратовано кліпнула на подружку, але довго сердитися вона не вміла, тож узялася за її задачку.

Насправді в Люби й без нових однокласників була купа проблем. Яся (Ясько Марина Сергіївна, класна керівничка) вимагала стінгазету до дня вчителя. А її милі Бешки (6-Б клас) після канікул повернулися якісь нарвані й нахабнючі. Форкали й відмовлялися від творчої роботи, «бо це доісторичні вимоги, давайте промосторінку намалюємо або мурал на стіні школи», але ані класна керівниця, ані завуч на це не погоджувалися.

Якби Зоряна не зламала руку, то не дуже Люба й страждала б. Зорянка вчилася в художній студії й залюбки малювала газету, а Люба з Олесею писали коротенькі повідомлення. Інколи Микита Личенко навіть складав дошкульні вірші, і дівчата вмовляли Ясю дозволити розмістити їх у газеті.

Тепер Зоряна малювати поки що не могла, а Микита став дипломантом якогось поетичного конкурсу і страшенно тим запишався. А від Люби вимагали стінгазету, та й самій старості було прикро, що однокласники не хочуть привітати вчителів. Вона б і вмовила, і наказала б, бо ж не дарма ця дюймовочка в окулярах керувала класом, та інша проблема відбирала весь Любин час і думки.

Інша проблема була вдома. І цією проблемою були батьки. Ні, не подумайте, вони були хорошими батьками. Цікавилися Любиним життям:

– Сонечку, що нового у школі?

- Та все старе...
- А новенькі є?
- Є.
- Багато? Які вони? Звідки?
- Один. Високий. Лесі схожий на Рена Дзігундзі. З Луганщини.
- На Рена з Луганщини? А хто це?
- Рен – це принц із аніме!
- О, японці вже знімають мультики про Україну?
- Ооо, мамо! Ні.
- Ти якось плутано пояснюєш, гаразд, а тобі він на кого схожий? А як звуть?
- Ооо... А можна не про школу?
- Подобається? Точно, він тобі подобається! – мама починає лоскотати Любу, і лелека на маминій футболці мало не лопотить крилами.
- Ні!

...ходили всією родиною в кіно:

- Мамо, це мій попкорн!

– А чого ти така жаднюга? – ображений голос мами звучить у темряві кінозалу. Вона вважає повітряну кукурудзу шкідливою, а ще постійно худне, тому ніколи собі не купує.

– Бери в тата!

– Як щось треба, то відразу «тато»! Ніби ти не знаєш, їй тільки раз дай, так незчуєшся, як за десять хвилин реклами все відро строщить!

– Шановні, ви не могли б помовчати й дати кіно подивитись? – встряває роздратований голос із заднього ряду.

– Жаднюги ви обоє! – драматично шепоче мама й нахабно набирає повну жменю з Любиного відра. Судячи з татового зойку, у нього вона теж розжилася кукурудзою.

Мама любила грати з Любою в бадмінтон, а тато вчив свистіти й лазити по деревах.

– Тату, у мене вже всі пальці у слині, і в голові паморочиться!

– Працюй над звуком!

– Шшш! Ссс! – Люба старанно дме, надуває щоки й притискає язика пальцями. Навсібіч летить слина.

– Давай, ти ж моя доня, ти зможеш! Тільки не запльовуй вишні, нам із них ще варення варити, а як прокисне? – тато стоїть двома гілками вище і збирає стиглі вишні у відро, та чомусь відро ніяк не наповнюється, а кісточок під деревом додається.

– Ссс! Сссіі-і! Ти чув? Я свиснула! Ти чув?!

– Мням-мям, повтори.

– Шшш, Ссс, ссі-і-і!

– Ти справжня розбійниця! – і тато стріляє в Любку вишневою кісточкою.

А всі разом вони могли битися подушками або грати в Rory's Story Cubes, чи ліпити вареники. Мама готувала на сніданок млинці й сирники, тато носився з Любою на плечах і не соромився, що її ноги вже звисають йому до пояса (він і маму міг так носити по вулиці). Та напевно, це все було надто ідеально.

Бо останні тижні щось зіпсувалося.

По-перше, до шостого класу Любу проводжав лише тато. І до школи щоранку її тепер збирав теж тато. Мама робила млинці звечора, а вранці ще спала, доки тато й Люба снідали. А розігріті млинці геть не такі смачні, як свіжі. До того ж, тепер треба було весь ранок ходити навшпиньки й говорити пошепки. «Не тривож маму, їй потрібен спокій». Чого це раптом він став їй так потрібен?

Спочатку Люба вирішила, що мама просто трохи розлінувалася після літа. Навіть почала заздрити, що її робота дозволяє прокидатися не о сьомій, як Любі, а на годину пізніше. Але й на третій тиждень вересня все було так само.

Вранці двері батьківської спальні було зачинено, а після роботи мама поверталася такою, як завжди, тобто з різним настроєм. Тільки в неї почали боліти ноги, і тато часто робив масаж. Тоді Люба подумала, що може це хвороба якась, а батьки приховують?

Найбільший жах охопив Любу, коли одного ранку вона крізь прочинені двері побачила, що маму нудить. А за кілька днів мама віддала їй свої улюблені джинси. Люба так просила хоч разочок вдягти їх улітку, але мама не дозволяла. Хоч вони з мамою цього літа стали однакові за вагою й статурою. А скоро Люба навіть буде вища за маму, бо в тата вдалася. І раптом мама винесла їх і вручила дочці.

– Любонько, тримай, мабуть, я не скоро зможу їх вдягти. Якщо взагалі зможу.

Нажахана Люба ледь стримала сльози. А потім усю ніч сиділа у смартфоні й читала про смертельні хвороби, тихенько скиглячи й затискаючи собі рота долонями. Невже в мамі рак? І вони нічого їй не кажуть, бо не хочуть лякати? Бо вважають її маленькою, нездатною зрозуміти? Люба вирішила, що їй знаку не подасть, що вона вже про все здогадалася сама, а буде вчитися ще краще, щоб мама зрозуміла, наскільки вона вже розумна.

Вечорами мама зовсім не скидалася на хвору. Вони з татом дуркували й бавилися, намагалися втягти у свої забавки Любу й називали її бундючкою, коли вона відмовлялася під приводом невивчених уроків.

Люба з головою поринула в хатні справи, не дозволяючи мамі братися за щось важке. Навіть коли тато попросив допомогти витягти з комірчини старе Любине ліжко, вона рішуче відсунула маму вбік і сама стрибала драбиною аж під стелею, бо ліжко було спаковане аж на верхній полиці. Тато ж тримав драбину й приймав пакети з деталями.

– Чого ви ставитеся до мене, наче я хвора? – розсердилася мама, а тато відібрав у неї відро з водою (мама вирішила помити комору, бо вони з Любою понатрушували пилу). Люба весь час спостерігала за мамою, але більше ніяких ознак хвороби не помічала, навіть навпаки.

У школі ж тим часом підпирала стінгазета. Та й Леся за своїм аніме-принцом геть закинула навчання. От хто точно захворів. «Миколо, а допоможи мені з англійською! Миколо, а це правда, що ти ходиш на бальні танці?»

– І на танці, і на скрипку. А що таке?

Любі доводилося мало не за шкірки відтягувати Леся від парти Горіпахи (так, це було справжнє прізвище Рена, тобто Миколи).

Цей хлопець справді найкраще в класі знав англійську. Вони були в одній підгрупі, на англійській всі сиділи за одномісними партами, і Миколу всадовили якраз за Любиною спиною. Коли їй дісталось якесь надто складне питання, і вона розгубилася, то почула, як він тихесенько їй підказує. Проте Люба швидко оговталася й відповіла сама.

Та коли новенький розповів англійською власного вірша про чорну троянду, яка росте з горішка, вона не втрималася й показала йому великого пальця з-за спини.

І тут трапилося нечуване! Микола простягнув руку й почав чухати їй спину, його пальці пройшлися по сукні між лопаток, Любчин бюстгальтер зробив «клац» і розстібнувся. Звісно, те відчула лише вона, але ж це відбулося на очах у всієї групи з англійської!

– Що ти робиш? Припини! – у Люби аж дух забило.

– Так у тебе ж спина зачесалася, я й вирішив допомогти.

– От уже й правда шотакое! – вигукнула Люба й уся червона від гніву й сорому вибігла з класу. Бо той клятий ліфчик треба було застібнути, а де це можна зробити, як не в туалеті?

За хвилину до дівчачої вбиральні забігла Олеся. Вона клялася й божилася, що ніхто нічого не зрозумів, а Мамба (так усі учні прозивали вчительку з англійської мови) взагалі вирішила, що Микола її чи вколов, чи вщипнув, чи ще якимось образом, і знизилася йому оцінку. Тепер Люба почувалася винною перед хлопцем, а почуватись винною вона страшенно не любила.

Тому, замість вибачитися (бо все ж вона вважала, що він також має її перепросити), Люба вирішила схитрувати. На перерві вона, ніби нічого не трапилося, підійшла до Миколи й відразу запропонувала написати вірші до газети.

– Ти класно пишеш, я гадаю, це буде цікаво.

– Та я ж англійською тільки пишу.

– Нічого, перекладемо! – встряла Олеся, бо вже наміряла, як вони цілий вечір будуть сидіти разом з Миколою й робити стінгазету.

– Ну ок, я спробую.

Він написав кілька веселих лімериків³, і Олеся з Любою одного чесно переклали, а Микола, побачивши їхні муки, спромігся на переклад іще одного. Вийшло щось таке:

У Марини Сергіївни Ясько

раз лишилась невимкнена праска.

Клас наш дуже зрадів,

³ Лімерики — жанр гумористичних віршиків родом з Ірландії та Великобританії. Зазвичай лімерики складаються з п'яти рядків, що римуються за схемою ААВВА.

*що весь дім не згорів
у Марини Сергіївни Ясько.*

Насправді наголос у прізвищі їхньої класної на другий склад: «Яськó», але вони вирішили, що заради поезії цим можна знехтувати.

Другий перекладений лімерик присвячувався єдиному робочому комп'ютерові з кабінету інформатики. Тобто працювали вони всі, але сучасний був тільки один, усі решта були доісторичними монстрами десятирічної давнини. Вони дзижчали, гальмували й могли навіть вимкнутися серед уроку.

*Кабінет інформатики в школі,
тут проходять уроки чудові,
та проблема у тім,
що комп'ютер один
на кабінет інформатики в школі.*

Володька приніс фотожаби на вчителів й однокласників. Та коли те все почали збирати до купи, ледь не пересварилися. Бо в Лесі на фото замість коси висіла велика соска, учитель

фізкультури через любов до кросу став кентавром у кедах, а їхня рідна Марина Сергіївна перетворилася на квочку з курчатами. Олеся образилася на свій портрет, Люба казала, що Яся образиться на порівняння з куркою. Хлопці захищали «творче бачення автора» (тобто Володьки), та коли справа дійшла до кидання клеєм і фарбами, до кабінету зайшла класна. Дізналася, в чому справа, усіх похвалила й попросила прибрати вірш про інформатику, бо школа вже отримала нові комп'ютери, їх якраз мають встановити до Дня вчителя.

А вдома з мамою відбувалося щось геть незрозуміле. Вона почала їсти все підряд, зовсім не переймаючись своєю вагою чи талією, а та почала стрімко збільшуватися. Це було дивно, бо Люба розуміла, що серйозно хворі люди так себе не поводять і вже точно не заїдають кремові тістечка солоними огірками, і не запивають все те морсом із журавлини. Та якби мама лише сама таке їла, але вона ніби поставила за мету змусити їх із татом харчуватися так само божевільно.

Мама, яка ніколи не любила японської кухні, почала готувати водорості! Суп вона варила тільки м'ясо з водоростями й пастою з перегнилої сої. Вимагала, щоб вони всією родиною їли спіруліну й морську капусту, купувала агар-агар і готувала з ним желе й десерти...

Десерти були смачні, але від усього іншого Любу починало нудити ще на підході до кухні. Вона сідала за стіл і, коли мама подавала їй тарілку із сіро-зеленими класками водоростей, робилася так само сіро-зеленого кольору.

– Ну чого ти? Лише спробуй! Це дуже смачно! Я раніше теж не розуміла, а тепер їм із задоволенням! Тут стільки йоду й пахне морем! Понюхай! – соловейком розливалася мама й наминала за обидві щоки.

А Люба обережно вдихала повітря крізь зуби, щоб не відчувати того смороду «йоду й моря», що парував над тарілкою. «Точно, мама захворіла, – міркувала вона собі. – Але на голову, бо в нормальному стані вона ніколи не стала б це їсти!»

Татові теж не подобалися водорості, та він напихав повний рот хліба і якось заштовхував у себе ті хрусткі клапті, навіть спромагався всміхатися при тому. Помітивши Любині страждання, він давав їй гроші, і під виглядом «прогулянки» Люба бігла до «Пузатої хати», де вже по-людськи вечеряла улюбленими котлетами й смаженою картоплею. А ще ж кілька тижнів тому мама теж їх нормально годувала!

Під час однієї такої вечері Люба зустріла Олесю з її мамою, вони прийшли поласувати десертами. Помітивши Любу, вони підсіли до неї й розговорилися.

– У нас татів день! – проголосила Леся. – Тато сидить із Богданком, а ми гуляємо.

– А ти чого сама? – запитала Лесьчина мама, і Люба сама незчулася, як усе їм розповіла. Про ранки з татом, про якусь дивну хворобу, як вона потай плакала, і що мама вже другий тиждень годує родину водоростями.

Олеся з мамою співчутливо слухали, але коли Люба дійшла до водоростей, їхні обличчя

заграли радістю, вони багатозначно презирнулися й почали сміятися, вигукуючи «Морква!», «Ой жах, як згадаю ту моркву!»

Помітивши, що Люба розгублено спостерігає за ними й нічого не може второпати, вони, перебиваючи одна одну, почали пояснювати.

– Мама...

– Тобто я.

– Ну ясно ж, що я про свою маму казатиму.

Так от, мама нас годувала морквою!

– Так, мені на третьому місяці страшенно смакувала морква.

– Ой, це справді було страшно: морква сира, морквяні котлети, морквяні салати, морквяний фреш, тушкована морква, морква по-корейськи!

– Ти забула про торт!

– Так, іще й морквяний торт!

– До чого тут морква? Це якась хвороба, що людей перемикає на чомусь? – досі не врубалася Люба.

– Та яка хвороба. Твоя мама вагітна!

– Не може бути.

– Сама подивись – ранками нудить, ноги набрякають, – загинала пальці Лесина мама.

– Вагу набирає, їсть що попало, «заклинює» на якихось продуктах, – додала Олеся.

– Усі ознаки. Вітаємо! Тож не засмучуйся, краще відсвяткуймо цю новину!

Проте святкувати Любі зовсім не хотілося, сповнена гніву й образи на батьків, вона побігла додому, щоб сказати їм в очі все, що про них думає.

Люба забігла в передпокій, у неї калатало серце й тремтіли руки, коли вона скидала плаща. Аж тут її погляд вихопив мамину курточку з величезним значком на грудях «Дитинка на борту». Вона здивовано роззирнулася й помітила просто в себе перед носом мамину ж полотняну торбинку, яку вона придбала ще влітку і сміючись показувала Любі й бабусі. Там серед вишитих квітів у гнізді сяяли яєчка з вишитим написом «При надії».

Люба струснула волоссям і рішуче розчахнула двері до вітальні. Там, на підлозі, сидів тато й намагався приладнати бильця до дитячого ліжечка, котре вони минулого тижня діставали з комірчини. Щоправда, тоді воно було геть розібране й складене в пакети. А мама, влюбленій футболці останніх місяців, з лелекою і немовлям, йому допомагала.

Люба прихилилася до одвірка. Що ж це виходить? Увесь цей час вона вперто не помічала підказок, увесь цей час вигадувала якісь жахи, а все ж було так очевидно. Батьки її помітили й запропонували приєднатися до «складання конструктора», бо схема збору ліжка давно загубилася.

– Але чому ви мені просто не сказали? Я навіть не знаю, сестра в мене буде чи брат! – вони всі сиділи на дивані і їли печені яблука, мама цьомкала Любу в носа, а тато досипав їй на тарілку горіхів.

Батьки вже вибачилися за мовчанку, бо щиро вірили, що Люба давно сама все зрозуміла.

Але спромоглися й тут її шокувати. Бо виявилось, що їхня сім'я чекає на двійнят.

З кожним днем мама все більше круглішала. Люба навіть почала хвилюватися, чи не перетвориться вона на суцільну кулю. Бо тепер, коли мама кудись заходила, то спочатку з'являвся її живіт, і лише потім власне мама. А ще той живіт почав ходити ходором, влаштовувати стрибки й танці – це двійнята бавилися всередині мами.

Любі було цікаво й моторошно водночас притуляти долоню до маминого живота й відчувати, як у неї з того боку хтось буцає ніжками чи спинкою. Інколи ті пуголовки так розігрувалися, що мама аж стискала від болю. «Ой, знову по печінці влучили, бешкетники!»

На мамині й татові прохання заспокоїтися ці капосники ніяк не реагували, та варто було Любі нахилитися до маминого живота і спокійно сказати: «Ну, народіться лише, я вам покажу, як не слухатися!» – і малюки одразу стишувалися.

– Ти природжена вихователька! – дивувалася мама.



Тим часом у школі Леся розп'яткала всім, що Люба скоро стане старшою сестрою. Коли ж однокласники дізналися про двійнят, то навіть почали їй співчувати.

– Це ж тобі їх доглядати треба буде!

– Так, батьки собі народжують, а потім віддають їм твої іграшки! – у Зоряни був болісний спогад, Люба навіть пам'ятала, як Зорянка заходила плачем, бо її улюблену ляльку батьки без дозволу віддали малій сестричці, і та її погризла.

– І просять, щоб ти допомагала! – майже в половині класу були якісь страшні історії про менших сестер і братів, котрі знущалися над старшими і псували життя.

– Ой, не треба ля-ля! Мої близнючки – найкращі сестри у світі! – вклинився Микола. – Вони ідеальні, бо зайняті лише одна одною. У них і розум один на двох.

Люба згадала двох красивих дев'ятикласниць. Сестер-Горіпах важко було не помітити:

стрункі білявки, з однаковими хвостиками, в однакових кросівках, ходили по школі й поза нею завжди разом. Коли Сакун (найбільший задирака у школі) спробував пообзиватися на них, близнючки не змовляючись заломили йому руки й затягли до дівчачої вбиральні, де сунули головою в умивальник. Вони були юніорами з греблі на каное, тож сили в руках не бракувало.

– Ха! Звісно без ля-ля, вони ж старші! То вони тебе мали нянькати! – зневажливо кинув хтось із дівчат.

– Так у мене ще й менші є. Юля й Оля. Їм по півтора року.

Зачувши це, клас замовк, перетравлюючи новину. Тобто в родині Горіпах було аж п'ятеро дітей!

– Ну, малі нам не рідні, двоюрідні. Тітка загинула, дядько пішов у добробат. А ми забрали дівчат, бо могли виїхати, – спокійно продовжив Микола.

Коли тато повідомив Любі з пологового, що мама народила чотирьох, вона не повірила. Вирішила, що це черговий безглуздий жарт.

За день до того Люба примудрилася потягти ногу й змушена була чекати на маму з малюками вдома. Першим до квартири зайшов тато з крихітним пакунком у руках, потім мама з таким самим. Коли бабуся теж зайшла із за-пакованим у ковдру малюком, Люба вирішила, що вони точно її розігрують, і насправді там лялька. А коли й дідусь заніс конвертика, який запищав тоненько, від чого «увімкнулася сиг-налізація» у попередніх трьох, Любу вкотре охопила лють.



– Агов! Ми останніх двох не замовляли! – вигукнула вона, накульгуючи вбік своєї кімнати.

– Любо, це ж твої братики! Не можна так жартувати! – намагалася присоромити її бабуся.

– Ні. Це ось ТАК жартувати не можна! Мені обіцяли двійнят! Двох! А ви народили вдвічі більше! Навіщо ці клони? – і Люба захряснула за собою двері.

У школі ж почалися чергування, і її поставили в пару до Миколи. Авжеж, така іронія долі: у нього чотири сестри, у неї четверо братів. Люба взялася ставити важкі стільці на парти, щоб підмести клас. Але Микола почав глузувати з неї.

– Ти всю підлогу подряпаєш, поки стільця піднімеш. Не ганьбися, мишко, краще он дошку помий!

– Ну то сам став, розумник! – і пішла мочити ганчірку, якою мили класну дошку. Коли ж протерла й узялася мести клас, Микола знову почав насміхатися.

– Ти тут торнадо вирішила зійняти? Чого метеш, як вентилятор? Фу, дихати не можна, дай сюди, – і він рішуче відібрав у Люби віника.

– Он краще квіти полий!

– Чуєш, ти, нахабо! Сам будеш поливати! – аж верескнула вона й тупнула ногою, наче маленька.

– Та цить, я ж бачу, ти через батьків злишся. Я теж сердився спочатку, коли мої Юльку з Олею забрали.

– А тепер?

– А тепер вони прикольні. Тільки щоб нагодувати їх, треба влаштувати цілу виставу, – і Микола розповів. – Думаєш, їм допоможуть казки чи мультики? Це такі перебірливі цяці, що куди там! У нас фоном звучить Шопен або OTVINTA, мама читає пафосно якихось французьких поетів, клони (він теж називав старших близнючок клонами!) розповідають свої улюблені Моногатарі в ролях, іноді розігрують уривки з фільмів (з «Месників», наприклад), ще й

мене змушують брати в тому участь! А от і не смішно це все! Тато грає на сопілці, дримбі... інколи на ложках, чашках і кришками від каструль. Аби тільки ці малючки погодилися їсти.

– Ти ж це не серйозно? – аж пищала від сміху Люба.

– Серйозніше нікуди! Тато каже, що наша сім'я невпинно підвищує культурний рівень з кожною мискою каші. З кожним шматком моркви чи ложкою пюре ми зростаємо духовно. Так от. А ти радій, що твої ще на молоці сидять.

Кілька днів Люба ще тримала свою образу на батьків, плекала її, відмовляючись навіть підійти до колиски з чотирма крихітними рожевими малюками. Ніякі пояснення батьків, що вони й самі до останку не знали, скільки в мамі хлопчиків, на Любу не діяли. А примирило її з існуванням позапланових братів надавання імен.

– Олег, Любомир, Павло і Григорій! – прорік тато. – На честь прадідів.

– Андрій, Денис, Тарас і Северин! – запропонувала мама. – Мені ці імена подобаються!

– Іван, Марко, Матвій, Лука, як євангелісти! – внесла й свою пропозицію бабуся.

– Янек, Густлік, Григорій і Томас, – тихенько додав дідусь.

– А це ще хто? – здивувалася мама.

– Чотири танкісти⁴, книжка така була. І кіно.

– Що?! Ти знущаєшся? – бабуся аж підстрибнула від гніву. Але всі почали сміятися, і Люба також.

– І як ви їх будете розрізняти? Вони ж однакові, наче горошинки. Краще одразу Перший, Другий, Третій і Четвертий, – подала ідею вона.

Звісно, ніхто на її думку не пристав, але вже за кілька днів хлопці таки отримали номери. Доки мама годувала Андрійка, тато міняв підгузки Павлові, котрий вже поїв і пищав, бо хотів спати. Янчик ще не їв, але солодко спав,

⁴ «Чотири танкісти і пес» – роман для підлітків польського письменника Януша Пшимановського (1922-1998).

а голодний Северин пхинькав. Принаймні так думали батьки. Та виявилось, що Северинко теж обкакався, і треба змінити підгузок. Коли ж тато отримав двох голодупих крикунів, то вже не зміг вирішити, хто з них хто. Хто вже поїв, а хто ще голодний. Отоді Люба взяла зеленку й намалювала номер на ніжці в кожного з хлопців (потім щодва дні вона ці номери наводила).

– Клони вони і є клони, будете під номерами! – сказала вона, вдоволена своєю роботою.

Мама жахнулася, тато спробував присоромити дочку. Але самі малюки якимось дивно реагували на Любу. Варто було їм зачути її голос, і хай би що вони робили тієї миті – плакали, їли, пускали слину, – одразу ж завмирали, а потім починали ловити щось невидиме маленькими ручками. Хай би там як їх пестили тато чи мама, але голівки свої вони повертали вбік Люби. Щобільше, купатися вони теж погоджувалися лише у присутності старшої сестри. Інакше це був вереск на всю квартиру, бризки й викручування.

Тому віднедавна Люба почала робити домашку з літератури біля дитячої ванночки. Поки вона читала вголос, мама й тато могли спокійно помити малюків.

– Перший готовий! – оголошував тато, і Люба несла схожого на рожеве жабеня братика до ліжечка. Поверталася й читала другому.

Десь за місяць в абсолютно однакових хлопчаків проявилися особливості. Андрій найбільше їв. Северинко пісяв найкрутішим фонтаном, варто лише було зняти підгузок, і не було на те ради. Ян був соньком. А Павло засинав тільки якщо міцно тримався за ручку, вухо або чубчик котрогось із братів.

Так і повелося, що хлопців звали, як якихось королів або римських пап: Андрій Первозваний, Павло Другий, Ян Третій та Северин Наливайко. І не питайте, чому саме так.

Якось у гості прийшли мамині подруги з роботи. Пили чай з тістечками й щебетали над хлоп'ятами. «Які ж, тьху-тьху-тьху, гарнесенькі!

Та які ж манюні! Ой ладки-ладки!» А одна з маминих подруг узагалі мало не розридалася від замилювання: «Ой, комусь зовсім нічого, а комусь аж стільки щастя! Мені б хоч одненького, отакого чи такого. Нащо вам стільки?» І так вона отим заздрісним замилюванням дістала, що тато відповів: «То вам, може, запакувати одного? Чи краще двох?»

Гостя знітилася, а мамі аж кров кинулася в обличчя від такої пропозиції. А Люба гнівно видала: «Тату, це твої сини, а мої брати! Не можна так жартувати!»

***Валентина Захабура** вже не реагує на справжнє прізвище. Колекціонує оповідки, сама вірить у те, про що пише. Може не звернути уваги, ранок зараз чи вечір, але про всяк випадок поїсть. Складає вірші й пісні, любить своїх хлопців, Київ, море й сноублейди. Найгірше покарання з дитинства – заборона читати.*

Наталя Ясіновська

Волохата еті

Ірка з мамою вже підходили до каси в супермаркеті. Ще трішки – і буде пізно. Набравши повні груди повітря, Ірка випалила:

– Мам, мені треба голярку.

– Для чого? – аж зупинилася мама.

– Як для чого? – Ірка почервоніла й роззирнулася навколо: чи хтось їх, бува, не підслуховує. – Голитися...

Мама розсміялася.

«Цссс! Мам, ти можеш тихіше? Тут же люди ходять!» – хотілося шикнути Ірці.

– Ір, нема там чого тобі голити. Та й зараз зима – нічого навіть не видно.

І мама рішуче стала викладати продукти на конвеєр.

«Ну як же нема? Щетина, як у еті... Та ще й чорна! Добре Каті – у неї волосся світле-світле. І тоненьке. То й справді майже нічого не видно...»

– Мам, але в нас у класі майже всі дівчата голяться... – зробила ще одну спробу Ірка. – Ми ж із Катькою йдемо до аквапарку – до Лінки на день народження. Ти що, забула?

Ірка сподівалася, що аквапарк буде достатнім аргументом для мами. Даремно.

– Ір, у твоєму віці я взагалі не знала, що голяться не лише чоловіки, – мама передала Ірці кілька пакетів з продуктами.

Ірка дивилася на маму з недовірою.

– А як же ти позбавлялася волосся? Кремом? Воском?

– Нічим. О, он наша маршрутка, біжімо, – і мама хутко побігла до зупинки, ніби важкі пакети їй зовсім не заважали.

Коли вони втулилися в проході – сісти не вдалося – Ірка вирішила продовжити розмову.

– Мам, але ж зараз ти голиш ноги.

– Таааак, – протягнула мама. – І що?

– Але ти сказала, що раніше не знала, що жінки також голяться.

– Бо я почала голити ноги вже в інституті.

«Щооо??? Ні!!!!!! Я не буду ходити волохатою аж до кінця школи!»

Пізніше Ірка пожалілася на маму Катьці. Вона з нею про все-все могла говорити, хоча Катька була на рік менша й мала світлі-світлі, майже непомітні волосинки на ногах.

А от Лінка була старша – їй уже тринадцять. Раніше з нею було весело. А тепер вона більше на хлопців поглядає. Хихотить із ними. Ну й голить собі все-все. Саме вона влітку сказала Ірці, що час їй тойво, ноги голити.

– Якась ти, Ірко, волосата... – скривила свої нафарбовані губи.

І відтоді Ірка придивляється до ніг усіх знайомих і незнайомих дівчат. Волохаті чи лисі?

– Ну ти тільки поглянь! – Ірка задерла холоші джинсів. – Це ж просто ліс! У густому-

прегустому, чорному-пречорному лісі росли височенні й товстелезні чорні-пречорні дерева, а за ними ховалася чорна-пречорна волохата еті!

– Чорна? Не чорний? Хіба еті – не він?

– Ну, я ж – вона... Це я – волохата еті... –

Ірка провела рукою по своїй нозі. – І як оце я можу така волохата піти до Лінки на вечірку?



Катька не розуміла, чому подружка аж така засмучена. Але Катька – вірна подружка. І вона повторила, що з будь-якої скрути завжди є вихід.

– Слухай, Ірка! У моєї Олесі є восковий епілятор.

– Що є? – перепитала Ірка.

– Восковий епілятор, – повторила Катька з виглядом знавця.

«Мала, а шарить...» – здивувалася Ірка.

– Сестра нагріває віск, мазюкає його на ноги, клеїть спеціальний папір, а потім здирає його разом із волоссям. Я сама бачила. Кривиться від болю, ойкає, айкає, але отак над собою знущається.

– І що ти пропонуєш? – Ірка була заінтригована.

– Давай ти якось прийдеш до мене, і ми спробуємо.

– І ти теж? – здивувалася Ірка. – Ти ж цим ніби не переймалася...

– Я з тобою за компанію. Ми ж завжди разом.

– Класно! А сестра твоя не буде проти?

– А хто ж їй скаже? – змовницьки підморгнула Катька.

Спецоперацію «Гоління еті» призначили на середу. Ірка відразу після школи прибігла до Катьки.

– Ти готова?

– Я – так, – Катька показала на свої голі ноги в коротких шортах. – А ти?

– І я готова, – Ірка стягнула джинси. – Із твоїх же ніхто зараз не прийде?

– Ні, до шостої точно нікого не буде.

– Мені треба піти раніше – забрати Марка із садочка. Тато поїхав до бабусі, а мама сьогодні затримується, – скривилася Ірка.

– То починаймо! – очі Катьки сяяли в очікуванні пригоди.

– Починаймо!

Дівчата поставили розігріватися віск на тумбі в коридорі. І поприносили собі з кухні табуретки.

– Написано: двадцять хвилин, – прочитала Катька.

– Ти вже купила Лінці подарунок?

– Так. Кулончик і сережки з котиками. Вона таке любить.

– Так? – засумнівалася Ірка. Їй здавалося, що Лінці вже не потрібні всілякі там котики. Може, сердечка... Але котики? Та вона промовчала.

– А мені Олеся замовила новий купальник в інтернеті, – похвалилася Катька.

«Ну от, комусь і купальник новий до вечірки... А мені мама навіть голярку не захотіла купити...»

– Мабуть, досить, – Катька вимкнула воскоплав. – Хто перший мазюкатиме?

– Може, я? – запитала Ірка. А подумки додала: «Мені ж потрібніше».

– Добре, – Катька передала їй епілятор.

Ірка взялася старанно покривати свої ноги воском. Спочатку – праву. Катька тут же подала їй папір. Ірка наклеїла один листок, другий,

третій. Перший відпав. Ірка спробувала його прилаштувати на місце – відпадає.

– Мабуть, воску мало, – припустила Катька і знову подала воскоплав.

Ірка наквецяла ще більше воску – аж прилипали пальці. І відразу ж позаклеювала папером. Те саме зробила з лівою ногою. Усе те саме повторила й Катька.



– Ех, мабуть, Олеся помітить... – наморщила носа Катька. – Дивись, який тоненький тепер стосик паперу, – стурбовано потрусила вона пакетиком.

– Угу... Може, скажеш, що взяла його для аплікації? – запропонувала Ірка. – На сніг! Замість вати! Скажеш, що не знайшла нічого кращого...

– Ну, не знаю... Я не звикла брехати сестрі... – якось невпевнено пробурмотіла Катька. – Може, краще одразу правду сказати?

– Щоб нам обом перепало? – Ірка переводила занепокоєний погляд зі своїх заклеваних ніг на подружку.

– Олеся хороша. Вона зрозуміє. Мабуть, треба було в неї дозволу запитати...

– Думаєш, уже час здирати? – перебила її Ірка.

– Мабуть, так. Здираймо? – у Катьчиних очах засвітилися вогники захвату.

Дівчата один за одним здирали листки зі своїх ніг.

– Тобі болить? – запитала Ірка.

– Та не дуже.

– Мабуть, ми щось зробили не так. Мені теж майже не боляче, – продовжила Ірка, роздивляючись ноги. – Але й волосся майже все лишилося...

– Серйозно? – не повірила Катька.

Ірка підняла вище ноги.

– Ой! І що ж тепер?

– А тепер – ноги в руки – і по Марка в садочок, – вигукнула Ірка й побігла в кімнату по джинси. – Вибач, що не помагаю прибирати.

– Та нічого, я сама.

Здирати папір – то ще були квіточки. А от коли джинси прилипали до ніг, щойно Ірка їх відліплювала, – оце вже було геть не смішно і страшенно неприємно.

«Блііііі! Та що ж за фігня така! Ну капееець...» Тільки-но Ірка віддирала холошу від ноги спереду, як тканина прилипала ззаду. «Це

ж на мене всі витріщаються!» – Ірка роззиралася в усі боки, намагаючись не зменшувати темпу, бо в садочку вже чекав Марко.

Насправді ніхто на Ірку не витріщався і її клопотом не переймався. Та дівчинці здавалося, що всі погляди прикуті до її прилиплих джинсів.

«Оце так поголилася... Ха-ха-ха!»

У кишені зателенькав мобільник.

«Невже вихователька?» – перелякалася Ірка. Але дзвонила Катька.

– Ір, що робити?

– Що сталося?

– У мене ноги липучі! – Катька схлипувала. – Вони не відмивааааються!

Ірка задумалася. Що ж порадити подружці? Ще ж і сама винна. Це ж їй припекло голити ноги, а Катька приєдналася за компанію...

– А ти спиртом пробувала? Мама каже, він багато чого відтирає. Є у вас спирт?

– Не знааааю! – Катька ридала в трубку.

– Кать, заспокойся! Або рідину для зняття лаку спробуй. Може, допоможе?

– Добре.

– Ти тільки не панікуй! Я заберу малого і щось придумую.

– Доообре! – прогундосив телефон Катчиним голосом.

«Придумую, придумую... Що ж я придумую? От же ж капець...» Ірка вбігла в садочок і ще раз спробувала відліпити джинси, перед тим як зайти в братову групу.

– Іла! – вибіг їй назустріч малий. – А я думав, ти пло мене забула...

Брат подивився на неї з докором.

– Та як ти міг таке подумати? – вдавано весело засміялася Ірка.

– Лишився тільки я, Петлик і Малинка. А їх завжди останніми забилають.

– Ну вибач мені, Марчику!

Малий усе ще супився.

– Хочеш, по тістечка зйдемо? – запропонувала Ірка, вдягаючи братика.

– Хочу!

Ірка, обліплена джинсами, почувалася страшенно некомфортно. Та вона все ж витримала біганину Марка перед вітриною, поки він визначався, що саме хоче.

Удома Ірка зняла джинси й одразу подзвонила Катьці.

– Ну як?

– Ніяк! – запхивькала та. – До мене навіть кіт не хоче підходити! Пробував потертися обою ногу, а потім принюхався, скривився й утік.

– Отак і скривився? – Ірці раптом стало смішно.

– Скривився! – знову стала схлипувати Катька.

– А ти спиртом чи рідиною для зняття лаку пробувала?

– Так. Не виходить.

– Нічого. Зараз я погуглю.

Ірка тут же ввімкнула комп і ввела в пошуковик «як зняти віск». Чомусь одразу пови-скакувало, як зняти порчу, усякі там привороти. От халепа!

- Ну що? – нагадала про себе Катька.
- Шукаю... Шукаю!
- Ти «плазський» хочеш чи «наполеон»?
- Що? – повернулася Ірка до брата.
- Яке тобі тістечко лишити? – прошамкав

він з набитим ротом.

– Марчику, мені зараз не до тістечок, – відмахнулася. – Кать, ти ще тут?

– Так, – схлипнуло в телефоні.

– Знайшла! Косметичне молочко, дитяча олійка або просто олія! Усе просто! Ти мене чуєш, Кать?

– Чую. Добре. Зараз щось в Олесі пошукаю.

– Угу. І я теж.

Ірка пішла у ванну. Витягла із шафки Маркову олійку. Мама її вже давно не використовувала, але викидати шкодувала. «От вона й знадобилася!» Ірка щедро змащувала шкіру олійкою. «Ніби працює! Але тепер шкіра жирнюча...»

– Марчику, хочеш мультик подивитися?

– Хочу!

– А я тим часом піду в душ, – Ірка ввімкнула телевізор, а подумки додала: «І не боятимуся, що ти робитимеш якусь шкоду».

Після олійки й миття з милом шкіра вже не була така липуча. Зате стало добре видно, що після невдалої епіляції ліс порідшав, але то там, то сям виднілися жмутки волосся. «Обскубана єті...» Ірка рішуче взялася за мамину голярку. «Я її просила купити мені. Вона сама винна».

Тепер нарешті Ірка була задоволена своїми ногами. «Прощавай, єті!» Подзвонила Катьці.

– Ти як? Уже не липуча?

– Ні. Але вимазюкала півпляшки Олесиного молочка. Оце вона мені влаштує!

– Співчуваю...

– Та нічо. Вона добра! Зрозуміє. А ти як?

– Маркова олійка, мамина голярка – і єті втекла в далекі гори.

– Ну то й добре. То ти підеш до Лінки на вечірку?

– Аякже!

Увечері, вже коли Ірка майже заснула, на її ліжко сіла мама.

– Ти не знаєш, чого моя голярка була без ковпачка?

– Ой...

– І липуча... Довелося замінити лезо.

Ірка визирнула з-під ковдри. Мама усміхалася.

– Ти не сердишся?

– Ні. У суботу підемо й купимо тобі голярку. І купальник. А то ти ще з мого собі кроїтимеш.

***Наталя Ясіновська** – письменниця й перекладачка. Народилася 1980 року в Черкасах. У дитсадку, де всі малювали хатки й чоловічків, малювала букви – різнокольорові, направлені в різні боки. У школі найбільше любила писати твори. Відтоді пише, пише й не може зупинитися...*

Ольга Купріян

Майори

Пам'яті моєї бабусі

Сьогодні померла моя бабуся.

Я ще ніколи не бачила, щоб люди помирали. І ніколи не була на людському похороні. Кажу «людському», бо раніше я хоронила за курником своїх курчат і гусеня. Більше так не роблю – виросла. Та й не знаю, чи буде хтось тепер тримати курчат, коли бабусі немає. Точно не дід і не дядько.

Мама тільки в понеділок повернулася з лікарні, де лежала бабуся. У неї був інсульт. Я б не хотіла, щоб у мене колись стався інсульт. Ліву половину тіла в бабусі відняло, вона погано говорила й увесь час лежала, а мама міняла їй підгузки. Їй. Дорослій.

Бабуся нічого не казала, тільки дивилася сумними очима, але я знала, що їй було соромно пісяти в підгузок. Я відверталася й намагалася всміхатися, бо мама попросила. Але мені було страшно: бабуся мене не впізнавала.

Подзвонив дядько й сказав про бабуся. Мама дуже плакала, бо не встигла попрощатися. Тато прийшов і поклав їй руку на плече. Я не знала: зробити те саме чи дочитувати книжку. Там якраз був цікавий момент, хотілося чимшвидше дізнатися, чим закінчиться.

Врешті мама прийшла сама й поклала мені руку на плече, вона вже не плакала, але очі її були вологі. Вона сказала: «Бабуся відійшла у кращий світ». А потім обняла мене, наче маленьку. Не розумію, чому просто не сказати, що бабуся померла? Але я цього не спитала. А спитала, чи поїдемо ми на похорон. Мені, чесно кажучи, дуже не хотілося. Мама сказала, що ми обов'язково всі поїдемо «провести бабуся в останню путь».



Мені стало сумно, що остання путь моєї бабусі – на сільський цвинтар. Я б хотіла, щоб мене поховали в якомусь романтичнішому місці.

Десь на морі або в горах, де я досі не була. Але я розумію, що мені не дозволять їхати туди самій. Як завжди.

Мама всю ніч збирала речі й плакала. Тато крутився у спальні й просив маму хоч трохи поспати. Знаю, це тому, що він не може заснути без неї, а йому завтра за кермо. Треба виспатися. Я також не спала: дочитувала книжку. У брата світилося й було чути фільм.

Зазвичай я люблю їздити до бабусі. Дорогою ми заїжджаємо в придорожні кав'ярні, їмо морозиво, а в Чернігові мама обов'язково купує цілий пакет різних цукерок. Ми з братом, щоб не нудьгувати в машині, вигадуємо різні ігри. Одна з них така: називаєш слова, які однаково пишуться, але означають різне. Наприклад, «лист» і «лист». Той, що на дереві, і той, що вкладають у конверт із маркою.

Кому ж я тепер писатиму листи? Я завжди писала бабусі, у неї такий акуратний почерк. А як пише дід, я навіть не знаю.

Сьогодні дорога була дуже довгою. Ми ніде не зупинялися, їли бутерброди, пили чай із термоса й мовчали. Я дивилася у вікно й подумки рахувала червоні машини. Їх було так багато, що довелося рахувати жовті. У нас була жовта. Я нарахувала три за дві години дороги.

Шкода, що в машині не можна читати.

Цікаво, звідки взялося, що люди, помираючи, перетворюються на зірки? Мені здається, це неправда. Але на щось вони мають перетворюватися? Я б хотіла перетворитися на півонію. А бабуся, думаю, на майора. Це теж квітка, у бабусі росли цілі плантації майорів.

Приїхали.

Багно замість дороги. І нащо я взула нові чоботи? Бабуся дала б мені калоші.

«Цукерки забули!» – сплеснула руками мама, зачинивши дверцята авто. І заплакала. Якась жінка підійшла й сказала, що треба купити обов'язково вафельних. І шоколадних.

Надворі було холодно, але в хаті ще холодніше. Я спитала маму, чому так холодно, а мама знову розплакалася.

І тоді я побачила її. Бабусю. Вона лежала на лаві посеред кімнати, руки складені на грудях, очі заплющені, наче спить. Але я знала, що це не так.

Навколо метушилися жінки, яких я не знала. Діда й дядька не було. Брат тупив у телефон. Батько поїхав по цукерки. Я хотіла підійти до бабусі ближче, але якась жінка в хустці стала переді мною й завісила дзеркало. Я спитала, навіщо вона це зробила, але жінка тільки подивилася на мене й махнула рукою. Треба буде пізніше запитати в мами.

Прийшов піп і ще жінки в хустках. Запалили свічки, стали співати. Мені стало так сумно, що захотілося плакати. Але очі були сухі. Може, мені все ж треба було б заплакати?

А потім, потім хтось штурхнув мене в бік і прошепотів, що треба підійти до бабусі й по-

цілувати її в лоб. Нащо? «Може, краще в щоку?» – поцікавилася я, але на мене знову так подивилися й махнули рукою.

Усі стали по черзі підходити й цілувати. Жінки в хустках співали, мама плакала, з'явилися дід із дядьком. Мама легесенько мене підштовхнула: «Іди».

До бабусі було якихось три кроки. Три. Довжелезні. Кроки. Усі дивляться й чогось чекають. Я йду. Йду. Йду. Бабуся лежить. Така біла. І худа. Як я раніше не помічала? У неї повністю сиве волосся. Такого красивого відтінку, наче срібло. Цікаво, вона фарбувалася? Підійти, поцілувати. Ось я тут. Я складаю губи бантиком, як для поцілунку... і намагаюся не думати. Від бабусі віє холодом. Усі чекають. Зайшов тато з цукерками, хтось уже шелестить. Нахиляюся... І... Швидко торкаюся бабусиною лоба губами й відхиляюся назад.

Зроблено.

Потім бабуся «проводжали в останню путь». Її поклали на машину, навколо поставили

великі штучні вінки з написами «Від чоловіка», «Від сина й доньки», «Від онуків», «Від брата», «Від Корнійчуків», «Від Павленків», їх було дуже багато. Усі йшли за машиною на цвинтар. Мерзли руки, я забула вдома рукавички.

У самому кінці цвинтаря хтось викопав яму. Глибоку, я зазирала. За ямою були верби, а далі починався яр, у центрі якого текла річечка. Мені вперше стало за бабусю спокійно: їй би тут сподобалося. А навесні я посію майори, і, можливо, бабуся в них проросте. Бо її мають закопати в землю. А ми всі будемо кидати грудки, і хтось скаже останнє слово. Мабуть, це буде дід. Хоча він теж плакав, я здогадалася.

Якась жінка сказала мамі, що тато купив не ті цукерки. Мама подякувала й дала їй іще жменю. Жінка подивилася, махнула рукою й пішла.

Мама попросилася мити посуд.

Брат передивлявся дідову колекцію монет.

Тато говорив із дідом.

А я... Я дивилася на закутане в хустку дзеркало й думала, чи хотіла б бабусина душа заблукати в ньому ще на кілька днів. Може, ще не пізно відгорнути краєчок хустки?

Годинник цокав: цок-цок, цок-цок.

У хаті було вже тепло й пахло їжею.

І здавалося, що бабуся ось-ось зайде.

Я дивилася на фотографії на стіні. Добре, що їх не вкрили хустками. Там були всі ми – мама, тато, я, брат, дядько, дід і бабуся.



На одній фотці бабуся стояла вся в морі своїх майорів. Квіти сягали їй майже до пояса. Їх були сотні різних кольорів. Бабуся сумно дивилася в об'єktiv.

І тут... Тут мені здалося, що майори колихнулися від вітру.

Я глипнула на бабуся – вона всміхалася й дивилася просто на мене. А потім опустила руку й погладила одну квітку. Я зазирнула за дошку з фотографіями. Там був невеличкий пакетик. Насіння. То були майори.

Ольга Купріян – письменниця, оглядачка дитячої літератури, авторка блогу «Читацькі нотатки Христі Нечитайко». Авторка книжок «Солоні поцілунки», «Суперклеї для вази» і «Беркиць проводить дідуся». Народилася 1988 року в селі під Києвом. Любить фентезі, смішні книжки і про любов. Ще любить гратися в настільні ігри й готувати млинці. Мріє колись написати смішну, світлу й трошечки сумну книжку.

Оксана Луцевська

Або в ананасики

Ну все, навідпочивалися – та й додому!.. Жахнюче. Не хочу навіть згадувати. Мама казала: Сянька, буде весело, дуже весело. Може, їй і було весело. Удома без мене. Але от мені... Плечі облізли – чухаюся. Шкіра зашкарубла, як у ящірки. Комарі обшпигали – чухаюся. Тіло в червоних прищах, як від вітрянки. Лишилося хіба зеленкою помазати. Це все називається «відпочила».

– Сянь, із тьоть Тонею, Ларою й Мартою тобі сподобається. Це ж який відпочинок! Це добре, що тьотя Тоня погодилася взяти тебе на море, – мама нашвидкуруч пакувала мені валізу. Шампуньки там і все інше. – Не кожен погодиться взяти ще одну, не свою, дитину із

собою. Та й ще поспіхом. Це ж чотири дні. А буде як ціла відпустка. Ну справді, це так класно. Буде весело! – повторювала мама.



Воно то й класно. І може, і було б весело. Але є дещо не дуже класне. І не дуже веселе. Наприклад, якщо з Ларою я дружу, то Марта – ну вона вся така... Ходить, як павич, – хвіст розпушила. Волосся в неї таке довге, шикарне таке, біляве. І вся вона: не підходьте.

Лара – нормальна. Ми з нею часто собі сидимо на балконі й тарабанимо про все на світі. А буває, вона зачиниться й сидить подовгу сама. Каже, що їй не треба нікого. Тоді я не знаю, що робити мені. І тьоть Тоня ще бува як вирядиться! Наче зірка: то костюм блискучий, то діадемка. Вона що, ведуча шоу? Та загалом усе, може, і було б класно, якби я отак не обламалася. Воно як бува: одне за одним...

Коли ми приїхали на море й заселилися в готель, я зрозуміла, що спатиму аж на ліжку скраю. Це подалі від них. Яюсь відлюдькувато. Але нічо. Є телефон, є навушники. Тато мені завантажив «Гаррі Поттера». Могло б і так бути. Але потім ми зібралися на пляж. Тобто, вони

зібралися, а я... як відкрила свою валізу, а там: шампунька, камінчик терти п'яти, футболка з принцесами з «Крижаного серця», майка у вишеньки, шльопанці, шорти й шорти, і трохи довші шорти, кофта (нащо мама її поклала?), труси купальні – раз, труси купальні – два, труси купальні – три... Та основне: де мій ліфчик?



Я не те щоб ліфчики ношу щодня. Але в мене є один ажурний під блузки, що просвічуються. І є в мене купальних аж два. І люблю я той, що в такі розмиті розводи, а найбільше люблю той, що в ананасики. Вони куплені так, щоб підходили під однотонні купальні труси. Я рилася й рилася – перерила всю валізу – має ж бути той, що в розводи. Або той, що в ананасики.

А тут Лара:

– Сянь, ми ждемо тебе на вулиці, – сама стоїть, ліфчик на ній ультрамариновий. І шорти такого ж кольору. Марта вже із сумкою через плече. З-під сарафана в неї виглядають яскраво-рожеві зав'язочки, аж очі рве, такі яскраві. І тьоть Тоня, видно, уже ледве терпить – вони всі готові вскочити в море.

– Добре, – застигла на секунду, засунувши знову руки у валізу, – ван секунд, пліз. Уже-уже.

Вони вийшли. А я набрала швиденько маму.

– Сянь, сонце, ми все склали. Ти ж сама бачила. Ти ж контролювала.

– І ліфчики в розводи, і в анансики?

– Геть усе, не переживай, скажи, хай зачекають, і спокійно знайди свій улюблений.

– Ну так, – мугикнула я собі під ніс. – Добре, ма.

– Ми тако вийдемо за ворота й будемо тебе там ждати, – вбігла Марта. – Але ти швидше. Добре, Сянь?

– Що тут доброго, – знову буркнула собі під носа. – Так, я стараюся, – чемно відповіла Марті. Вона така завжди солоденька, у всіх своїх усмішках, що мене від неї нудить.

– Ма, – набрала я знову, – я не можу знайти.

– Жодного?

– Жодного нема! – скисла я.

– То може, хай тьоть Тоня тобі Лариного виділить? Це ж купальник. Та й ти можеш геть без ліфчика.

– Драсте!

– Ну а що такого! Тобі лише десять років!
Що там у тебе? Головне, на голову не забудь.

– Ну, ма-а, а-а-а, – я знову почала ритися між шортів, шортів і трошки довших шортів. Знайшла ще хустинку. Що, я її на груди пов'яжу?

– Ай, Сянь, Марта й мама сердяться, – налетіла на мене Лара. – Ми вже майже були до пляжу дійшли. Та стали – ждемо. Ворушись, давай, давай, – вона накинула мою сумку собі на сумку і практично витягла мене з кімнати. А я, о жах, піддалася.

І ось ми вдвох так і бігли до пляжу. На ній – крутий ультрамариновий ліфчик. А в мене трясеться там, де груди, і я прикриваю все це руками, як добрий день. Лара ще пласка, як риба скат. А в мене ж і на пузі трясеться. Одне слово, жахнюче.

А на вході на нас чекали тьоть Тоня й Марта. Потім вони знайшли місце, розклали парасолю й розстелили покривало. Мені якось ні покривала, ні парасолі не вистачило.

– Лягай коло мене, – махала Лара. Та вигляд вона мала як ото тоді, коли їй ніхто не треба.

– Ні, я постою, не переживай, – тоді я закопала себе в пісок. Надягла окуляри, які, слава Богові, мама не забула покласти, і вдала із себе мертву. Так і пролежала цілий день. Лише ввечері скупнулася.

Увечері я перерила валізу знову. Але тьоть Тоня, Лара й Марта спішили на морозиво. У футболці мені було зручно й без ліфчика, то я вже так і пішла.

Уночі я не могла заснути. Мені у вухо постійно дзижчав комар, а тьоть Тоня ще й похрпувала. У мене ні тато, ні мама не хрпуть. То для мене це було щось нове.

Вранці наступного дня повторилася та сама історія. От тільки Лара вже вдягнула свого улюбленого спортивного купальника. Із круглим вирізом на спині. Марта ж – світло-рожевого,

геть як у балерини. Ііііі, ну справді! Туди ще пуанти!

А я шукала й шукала свої ліфчики або в розводи, або в ананасики. Мамі я не дзвонила. Вона ввечері додумалася сказанути: «Я просто відчуваю, Сянь, як тобі там весело!..» Це кому тут весело? Ага, весело. І хоча другого дня мене таки поклали під парасолю й на покривало, мабуть, що тьоть Тоня доперла, але мені не лежалося. Чесалися комарині укуси. Таааак чесалися, що Марта з-під лоба дивилася на мене й ойкала. Тоді я встала, прикрила груди долонями – і з розбігу вскочила в море. На весь день. Тьоть Марта навіть мамі дзвонила, щоб я вийшла негайно. Коли я вийшла, то все тіло на мені поморщилося. Я замоталася в рушник і, слава Богу, уже ніхто й не бачив, що я без ліфчика.

Увечері тьоть Тоня й Марта дивилися якесь кіно. А ми з Ларою поділилися навушниками, їй – лівий, мені – правий, і слухали «Гаррі Поттера». Уночі я спала без задніх ніг. Але на ранок –

обожечки! – я чесалася вся, аж так обшпарили мене комарі. Навіть у повіку влупили.

– Ти точно добре почуваєшся? – допитувалася тьоть Тоня, дивлячись, як я чухмарюся.

– Не хвилюйтеся, – я припиняла на хвилинку, – воно вже не чухається.

Та воно, о жах, чухалося. І я стерпіла б, але Марта дивилася на мене сердито, і я вилізла з-під парасолі й сіла на сонці. Груди затулила косинкою. Ну а що робити? Усі ж ідуть – і на мене дивляться.

– Сянь, – потім казала мама по телефону, – ніхто на тебе не дивився. – Це ж пляж. Там усі такі.

– Угу, угу, – я погоджувалася, щоб вона припинила. Вигадала мама: не дивляться. Усі бачили, що я без ліфчика.

День якось так і минув. Увечері ми ходили в кафешку, їли там, що хотіли. Але ця

Марта! Вона просто не закривала рота. Якись серіальчики тьоть Тоні переказувала. Інтонація в неї противна: а вонооо як йогооо... Тягне й тягне. Мене це нервувало, що я аж хотіла дістати навушники й дослухати «Гаррі Поттера». Та мене мама просила бути чемною з тьоть Тонею. Тому я слухала й чемно кивала, жуючи.

Уночі мені було так жарко й так пекли плечі, а ще так чесалися комарині укуси, що я думала: встану й негайно подзвоню мамі. Але якось витерпіла й навіть заснула.

Та наступного дня ще до обіду ми побігли дивитися на затонулу баржу, яка чомусь опинилася на березі. Я так бігла, що геть забула, що я була без ліфчика. А от на Марті був бежевий купальник із рюшиками. На Ларі – салативий у кораблики. Тьоть Тоня не бігла з нами. Щось я не згадаю, в чому була вона. Біля баржі зібралось багато людей. Усі фоткали й фоткалися. І тут чогось Марта пильно так глянула на мене. Зміряла очима просто зверху вниз.

– Ти знаєш, Сяню, ти вже справді велика. Чого б тобі не вдягати ліфчик, а не тільки плавки?

Мене аж перекривило. Невже це всі почули? Лара точно почула! Я не бачила її реакції. Але я вовком дивилася на Марту, готова впихнути її на затонулу баржу! Я хотіла подзвонити мамі. Я хотіла сказати їй, щоб вона забрала мене. Щоб ніколи не відправляла мене з ними, особливо якщо буде Марта! Лара щось там пробелькотіла. І запропонувала фоткатися. Я відмовилася: що, без ліфчика?

Увесь день я пролежала на воді. Униз животом. Тьоть Тоня вже нічого мені не казала, лише позирала стурбовано. Мабуть, Лара їй переказала про Марту. А на вечір, жахи, трапилося те, чого я не чекала. Спина почервоніла й пекла несамовито. Мене боліло й аж кидало то в холод, то в жар. Тьоть Тоня подзвонила мамі. Я відмовилася говорити. Сказала, що я ок.

Потім тьоть Тоня, певно, за вказівкою мами, підійшла до валізи.

– Де ж тут бокові кишені? – крутилася вона. – Де та аптечка?

Лара присіла біля неї. Я вдала, що не дивлюся на них, але одне око тримала привідкрите. Коли Лара залізла в бокову кишеню й почала щось тягнути з неї, о божечки, мене аж піднесло з ліжка: то був ліфчик у розводи! А під ним був ліфчик в ананасики! А вже потім – аптечка.

– О! – тьотя Тоня здивувалася. – То ось твої ліфчики! Але головне, – додала вона, – що є мазь календули. Ми зараз помажемо твою спину. Лягай, Сяню.

Я безсило лягла на ліжку, засунувши свої ліфчики під подушку, а тьотя Тоня мастила мені спину. Вона поводитися співчутливо й чуйно. Примовляла: усе як рукою зніме, заживе відразу... А ще в неї були сумні очі, коли вона дивилася на мої ліфчики. Видно, що мама їй сказала. Марта взагалі пішла кудись того вечора. Тьоть Тоня на неї сердилася. А от Лара лишилася зі мною, і ми, ділячи одну подушку, дослухали «Гаррі Поттера».

Наступний ранок був останнім на морі. Я була така покусана, така спечена, така втомлена й так хотіла додому, що купатися не пішла. Марта вдягнула смугастий із блискітками купальник. Лара – знову ультрамариновий. Тьоть Тоня – суцільний, блискучий, як у зірки. А я вдягнула плавки й кофту, щоб сховати укуси й опіки. І просто сиділа під парасолею.

У сумці лежали мої ліфчики. І я думала, що коли наступного разу поїду на море, то лише з батьками. Не з тьоть Тонею й Мартою. Ну, Лара, як схоче, то хай їде з нами.

І ще думала, що коли наступного разу буду на морі, то вдягну спершу ліфчик у розводи. Або ні – краще в ананасики!



Оксана Луцевська – дитяча письменниця, перекладачка. Народилася в місті Тальному на Черкащині. Авторка дитячих та підліткових книжок «Друзі за листуванням», «Інший дім», «Пан Коцький, Міра і море», «Задзеркалля» «З води у воду» та ін. Лауреатка кількох літературних премій. Живе в місті Шарлотт, Північна Кароліна, США.

Маша Сердюк

Дякую

Погода була геть паршива.

Юлька розкрила картату парасольку й застрибала по калюжах. Добре, що мама минулого тижня купила їй крокси. Вони хоч і стрьомні на вигляд, проте веселого кольору, і в них не мокнуть ноги. Юлька терпіти не могла, коли намокають шкарпетки у взутті – вони тоді так неприємно чвакають, жах!

Дівчинка дострибала до автобусної зупинки й умостилася на лавочці під навісом. На неї чекав тато. Він жив окремо від них із мамою – батьки розлучилися кілька років тому. Проте лишилися добрими друзями: дзвонили одне одному раз на тиждень, вітали зі святами, дарували якісь милі подаруночки.



Юлька спочатку дивувалася, нащо в такому разі взагалі треба було розлучатися – жили б собі й далі під одним дахом. Але мама якось

почала, що з часом люди змінюються, кохання згасає і щось таке ще. Вона говорила так довго й заплутано, що Юлька втомилася й подумала: «Хай їм грець! Нехай роблять, що хочуть!».

Юлька жила переважно з мамою, а до тата приїжджала кілька разів на тиждень. От і сьогодні він подзвонив зранку, запросив на обід. Заінтригував, що приготував якусь смакоту, але яку саме, не сказав. Лише повідомив, що це «його новий кулінарний експеримент» і Юльці він точно сподобається.

Тато в Юльки – справжній вогонь! Красивий, стрункий, завжди стильно вдягнений. І в пінг-понг грає, і танцює шикарно. А готує – ваще бомба! Після роботи постійно копирсається в інеті, знаходить якісь дивні рецепти, варить-шкварить, а потім змушує її, Юльку, усе це їсти. Останній експеримент був із мексиканської кухні. Курка в шоколаді. Та ще й із вогняним перчиком. Поєднання, м'яко кажучи, дивне. Цікаво, що він вигадав цього разу?

Від думок про курку Юлька відірвалася, коли хтось легенько торкнувся її руки. Від несподіванки вона сіпнулася й упустила мобільний, з якого слухала музику. Навушники висмикнулися, і з динаміків заволав Бруно Марс⁵.

– От блін, – пробурмотіла Юлька.

Підібрала телефон, вимкнула музику й перевела погляд на лавочку.

Дівчина, що сиділа поруч, привітно всміхалася. Звичайне собі дівчисько, за віком десь така, як Юлька. Років дванадцять на вигляд. Ну, може, зовсім трішки старша за неї саму. Довге розпущене волосся, джинсова курточка, під нею – барвіста сукня. На ногах – кросівки, які, вочевидь, були вже геть мокрі.

«Як добре, що в мене є гумові чоботи! Справжнє щастя!» – вкотре за день подумала Юлька й подивилася на дівчину, поглядом питаючи, чим вона може допомогти.

⁵ Бруно Марс – сучасний американський співак, володар премії «Греммі».

Дівчина знову широко всміхнулася – аж зблиснули зуби – і почала говорити щось мовою жестів. Юлька здивувалася. Підняла спочатку одну брову, потім другу. Поворушила ними, мовляв, геть не розуміє, про що мова.

Дівчина дивилася на Юльку здивовано. Широко розплющивши очі, вона почала гладити Юльку за вухом. А та геть розгубилася. Обережненько, бочком-бочком, почала відсуватися від незнайомки на краєчок лавки.

– Почекай, – промовила дівчина з натугою. Так, ніби в неї стисло горло, і їй дуже важко говорити. – Ти ж не чуєш, так?

Аж тепер Юлька зрозуміла, що дівчина поруч – глухоніма. Юлька знала, що у світі є геть глухі люди, а є, як вона говорила, майже глухонімі. Вони переважно вміють розмовляти, але дуже-дуже погано. Зазвичай таке трапляється через те, що слух у них є, але на мінімумі. Через це вони не можуть правильно відтворювати звуки. Зате хоч тиша в голові.

Юлька сама іноді влаштовувала собі «тишу». Коли щось водало дуже голосно або просто все набридало, вона просто вимикала слуховий апарат.



Апарат! До Юльки дійшло, що дівчинка в мокрих кросівках побачила її «локатор», як вона його називала. Юлька не соромилася його. Часто зав'язувала «дульку» або високий хвіст, відкриваючи вуха. А чого соромитися, питається? Ця напхана мікроелектронікою какулька, до речі, коштує дай Боже. І коли її питали, чому вона не носить сережок, Юлька незмінно жартувала:

– Альо, у мене на одному вусі висить тисяча доларів. Які сережки?

Так-так, це жарти. Мати поганий слух – задоволення не з дешевих.

І от сидить незнайома дівчинка, кросівки її чвакають від води, а вона сама гладить Юльку за вухом.

– Погано чуєш, так? – через силу говорить вона. – І я, і я.

Показує Юльці свій слуховий апарат. Та ж сама фірма, тільки старіша модель.

– А чому ти не розумієш? – вона знову починає жестикулювати.

– Я вмію говорити, – стискає плечима Юлька.

– А як? Як так? А мама? А тато? – дівчинка майже виштовхує із себе слово за словом.

– Мама й тато добре чують.

– А ти? Чому ти?

– Спортивна травма. Це не страшно, – Юлька розуміє, що дівчина дивиться їй у рота, читає по губах. І вона намагається говорити чітко.

– А в мене всі. І мама. І тато. І я. І брат. Я ось, – показує на свій слуховий апарат, – а вони – зовсім ні.

Вона говорить дуже повільно, короткими фразами, і дивиться на Юльку з любов'ю. Так, ніби зустріла рідну сестру, з якою дуже давно не бачилася. І гладить по руці. Юльці хочеться чимось їй допомогти, але вона не знає як.

– Ти – молодець, – каже вона. – Молодець!

– Чому? – Юлька ніяк не може зрозуміти її захвату.

– Носиш. Не боїшся. Я приховую, – вона гладить і себе за вухом, захваним під розпущеним волоссям. – Молодець!

Юлька починає хвилюватися.

– Тобі нема чого соромитися! Розумієш? – чітко, майже по складах вимовляє вона й зазирає дівчині у вічі. Та здмухує з обличчя своє довге русяве волосся.

Юлька каже, що знає, що таке чути, і як іноді добре «відімкнутися» від усього світу, побути в цілковитій тиші.

– Це не всім дано, повір! Отак узяти й вимкнути все навколо себе, думаєш це просто?! А іноді, знаєш, як хочеться вирубити все? Маму, яка свариться на тебе. Людей, які кричать на вулиці. Бريدку музику в маршрутці. Сусідів, які довбають стіни. Та це ж справжня суперсила, розумієш?! Ти щаслива, ти дуже щаслива! Бо в тебе є ця суперсила!

– І в тебе. У тебе є, – дівчина знову всміхається й легенько торкається Юльчиної руки.

– Так! А в інших нема! Тож нема чого соромитися! – від хвилювання Юлька червоніє й відчуває, як у неї шалено калатає серце.

Поки вони говорять, підходить маршрутка. Юлька вдивляється в номер – не її. Пригадує, що тато чекає на неї з якимось кулінарним шедевром. Нова знайома тим часом вибігає під



дощ і стрибає в жовтий бусик. Притискаючись до скла у дверях, вона дивиться на Юльку й самими губами чітко вимовляє: «Дякую!»

– За що? – так само, самими губами, питає Юлька.

У відповідь дівчинка збирає довге волосся у високий хвіст і зав'язує його резинкою.

***Маша Сердюк** – письменниця, журналістка та сценаристка телебачення. Написала книжки для дітей про життя Коко Шанель, Стіва Джобса та Чарлі Чапліна. Любить готувати й веде кулінарний блог «Котлетка». Обожднює подорожувати, знайомитися з новими людьми та голосно з ними реготати. А ще любить актора Джима Керрі – так сильно, що коли з ним зустрінеється, то, мабуть, зомліє від щастя.*

Надія Біла

Стіна ненависті

Вовчик сидів над домашкою. Він ненавидів математику. Клітинки в зошиті повзли перед очима, наче позіхали. Вова теж позіхав. Тільки-но рот закривався, як відкривався знову.

Математика цього року стала алгеброю, і на Вовчика чорною хмарою наповзла всесвітня туга. Він раптом зрозумів, що вчиться у школі лише сьомий рік, а попереду ще чотири. Якщо озирнутися назад, то скільки себе пам'ятає, він вчиться у школі. Він у школі все життя. Тобто попереду ще століття алгебри, а за нею – геометрії, потім ще якихось наук.

І рік була зовсім не в математиці. Просто Вовчик давно визначився, ким він хоче стати, і жодні науки не мали стосунку до його майбутньої професії.

– Вов! – гукнула з кухні мама.

Вовчик не ворухнувся. Він не був упевнений, що ненавидів саме алгебру. Просто клубок, що застрягав у горлі щоразу, коли він сідав за домашку, щось та й означав. Так само він ненавидів курячий суп, запах якого прокрадався з кухні. І сусідів зверху, які кидалися речами, коли сварилися. Щовечора починалася колотнеча, ніби вони там згори – дві величезні риби, яких укинули в тісний акваріум. Тонесенькі стіни навіть пропускали часом їхню лайку з усіма поганими словами, які Вовчику чути нібито не можна.

І тут мама напружувалася: витягувала шию, стискала губи, як перед виходом на сцену. Мама була колись актрисою. Потім вона зустріла батька й пішла з театру. Дід казав, що акторка з неї була «нікудишня», і Саня зробив їй велику послугу. Баба називала такі балачки чоловічою солідарністю.

– Воов! – знову гукнула мама.

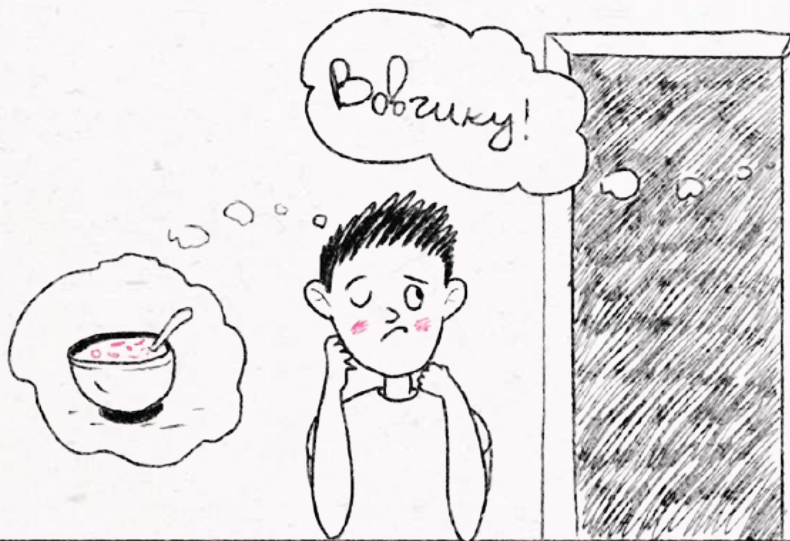
Вовчик перегорнув сторінку підручника. Здавалося, що всі навкруги лаялися. Цього він теж терпіти не міг. Надто коли батька не було вдома, а його ніколи не було. Горішні сусіди, навпаки, завжди були вдома й гамселили меблі й одне одного.

Людини, яка б дала цьому раду, у їхній двокімнатній квартирі так і не знайшлося. Дід був застарий, з радикулітом, і жив у далекому районі «Північний» (19 зупинок маршруткою). Вовчик був замалий, і той свій вік «ні туди, ні сюди» теж ненавидів. Усередині він був дорослий, а ззовні – хлопчисько. Ноги худі й довгі, руки ще худіші. Але чомусь із довжини рук і ніг досі не вийшло путнього зросту або хоча б фізичної сили. На фізрі він стояв третім з кінця. Майже останнім добігав крос. Сидів за останньою партою.

– Вова?!

Вовчик натягнув на голову навушники. Зараз мама прибіжить сама – суп-смердючка

чекає на нього. Хлопець накрутив гучність на
лептопі. Йому для майбутнього життя м'язи не
потрібні. Йому потрібна харизма.



Тінь від маминої фігури ковзнула стіною. Вовчик згорнув вікно із серіалом. Мама рвонула навушники догори, за ними потяглося Вовчине біляве волосся.

– Ненавиджу, коли ти відгороджуєшся від усього, – роздратовано сказала вона.

Ось мама теж щось ненавидить. Вовчик не відповів.

– Ти йдеш їсти чи ні? – мама поклала долоню йому на плече: таку м'яку й теплу – він відчув крізь футболку. – Що ти робиш? – вже спокійно спитала вона.

– Алгебру, – збрехав Вовчик.

– Ну, ходімо, – тихо сказала мама.

І вони пішли. Суп уже сидів у тарілці і звідти погрожував Вовчику товстими макаронами. Вовчик зітхнув. Зараз виїсть пузату локшину, потім ромби картоплі, а потім мама зануриться у фейсбук, Вовчик свисне печиво з миски, віднесе тарілку до раковини й тихенько виллє рідину в чорну діру.

– Знову звелися, – мама здійняла очі. Там, над стелею, починалася чергова битва. – І як дитина в цьому пеклі виживає?

Дитиною мама назвала шістнадцятирічне чудовисько на ім'я Катерина. Замурзане, розпатлане й чорнороте. У школі її звали Кет. Вона



малювала повіки тінями кольору вугілля, тако-го ж кольору були в неї губи, і разом з ними вся вона здавалася Вовчику шахтарем, що вчора виліз із шахти, де тиждень сидів під завалом.

– Так не можна про людей казати або навіть думати, – нарікала мама. – Ти не знаєш їхніх життєвих історій і чому вони такими стали.

Вовчик зітхав. Мама була пристосована до історій, а от до життя – не дуже. Усюди вона бачила якийсь прихований зміст.

Тато не жив удома, бо був змушений поїхати до Англії на заробітки. Кет стала хворою на всю голову, бо страждала від дурдому в сім'ї. Мама «розплачується за неправильне рішення». А про Вовчика вона чомусь ніяких висновків не робила.

Просто їж суп, бо маєш слабкий шлунок, вчи уроки, бо освіта – це єдине, що допоможе в житті.

Але ж, думав Вовчик, працювати можна й тут, в Україні. Якщо в Кет дебільні батьки, як

цьому зарадять брудні ковтуни на голові? А мамине рішення... Сам Вовчик хіба не розплачувався за рішення батьків відправити його до школи? Або, якщо копнути глибше, не він вирішував народжуватися чи називатися Володимиром, щоб бути вічним Вовчиком.

І взагалі, він багато про це не думав. Вирішував проблеми в міру того, як вони надходили. Зараз цей триклятий суп. Чому в їхньому холодильнику ніколи немає нормальної їжі? Тільки варена куряча грудка, суп із нею або каша. А в кімнаті – математика. Потім ранок і школа. Потім нудьга й знову суп.

– У них там, на п'ятому, хоч щось відбувається, – сказав Вовчик до тарілки.

– Що ти маєш на увазі? – мама примружилася з підозрою й задерла підборіддя. Він цього не бачив, але добре знав, який вигляд вона зараз має. У неї навіть темний чубчик сам підскакує догори, коли їй треба отак витягнути обличчя й почати: – Тобі нудно, бо твій тато не швиргає мене по всій хаті?

У Вовчика було два варіанти відповіді, тож якусь секунду він погрався з обома, поки не обрав другий:

– Щось я нікого тут не бачу, хто б міг таке з тобою зробити, – і він підняв на неї очі.

Мама дивилася на нього мовчки, як обуре-на панда на працівника зоопарку, що відібрав у неї бамбукову гілочку. Панда повільно підвелася, пішла до своєї клітки, що була колись кімнатою батьків, і гупнула дверима.

Вовчик теж підвівся, вилив суп назад у червону каструлю в білий горошок й акуратно, без жодного звуку, накрив її кришкою. Він поліз до шафи, поклав п'ять кружалець печива із пластмасової миски до правої кишені та ще п'ять до лівої. Потім ще два до правої. Крихти приємно лоскотали пальці. Шлунок скрутився від щастя.

У своїй кімнаті він запхав до рота ціле кружальце. Цукор вибухнув кольоровою бомбою. Інші печивка Вовчик розклав на розгорну-

тому зошиті з укромови, зверху прикрив підручником алгебри, сів на підлогу вже з печивом у руці й потягнув на себе найнижчу шухлядку стола.

Він дістав компакт-диск. Той самий, що грав зараз на ютубі в комп'ютері. На обкладинці було звичайнісіньке весільне фото. Наречена в довгій фаті, її подружки в однакових жовтих сукнях і картонні гості. Це були вирізані в повний зріст учасники гурту «Pulpr». Вовчик пошкрябав пальцем сузір'я тріщинок на пластику, дістав ізсередики тонку брошурку, почав гортати маленькі сторінки з текстами пісень. Він народився вісім років по тому, як хтось виклав цей диск на прилавок.

Ще в шухляді був хрусткий, де-не-де роздертий фотоальбом. На фотках чубаті хлопці у вузьких штанях і яскравих футболках неонового або помаранчевого кольору танцювали в темряві нічного клубу, сиділи на більярдних столах, позуючи з банками пива, обіймалися з дівчатами

й усміхалися. Вони мали такий щасливий вигляд! Вовчик розглядав одного високого з плечима, що стирчали, занадто широкі, під футболкою. Тато на цьому фото був схожий на вішак. І спітніле волосся висіло в нього на лобі. Мама в цьому альбомі не було.

Вовчик перегорнув сторінку й потягнувся по печиво. Наосліп помацав під книжкою. Печивок залишилося катастрофічно мало – усього три. Вони завжди так непомітно зникали. Він почув ворухіння в коридорі, швидко закрив шухляду й усівся на стілець. Його напружена рука стискала ручку, яка ось-ось збиралася вивести на сторінці цифру. У коридорі ніхто не з'явився. Вовчик розслабився, кинув ручку й вирішив влаштувати ще одну вилазку на кухню.

У горішній квартирі грюкало й верещало. Людськими ті звуки назвати було важко. Мама вийшла з кімнати й гучно промовила до когось невидимого, що вона викликає поліцію.

Вовчик потягнувся до нижньої шухляди. Там, за дисками, фотками й усіляким паперо-

вим мотлохом типу квитків на концерти, які тато називав флаєрами, ховалася зелена металева скринька. Колись тато привіз у ній м'ятні шоколадні цукерки – їх нібито дуже любляли в Англії. Мама з'їла одну й скривилася. Мабуть, досі думає, що у скриньці ті самі кульки, заповнені м'ятним желе, бо жодного разу вона сюди не влізла. Вовчик витягнув звідти «Снікерс», поклав у кишеню й нарешті взявся за підручник.

– Скільки ж можна, га?! – мама вже була на кухні. – Вибилася із сил! Чому я одна повинна з цим боротися? Вова, ти поїв?

– Так, дякую! – гукнув Вовчик якомога голосніше, щоб мама не прийшла перепитувати.

– Усе, запуская скайп!

Тато в розмовах з маминими подружками був Сашком або Саньою. А в присутності Вовчика одразу перетворювався на істоту Твій Батько. Нібито це було його ім'я й прізвище. І Вовчик одразу ставав єдиним, хто мав до тата якийсь

стосунок. Немов у нього було кошеня або цуценя, за яке він відповідав. Не те щоб Вовчику колись пощастило мати якусь тварину, але принцип той самий.

– Де там твій батько? – мама зайшла до Вовчика. «Снікерс» одразу нагрівся в кишені, як батарейка.

– Він не в мережі.

– Набирай-набирай, – невдоволена мама сіла на ліжку. Не просто сіла, а бухнулася, голосно видихаючи через ніс. Так само вона в бабусі вдома ставила перед Вовчиком тарілку з печенею. Такого шаленства його шлункові не можна було навіть показувати.

І поки шлунок реготав від радощів, мама прошивала очима бабусю. Бабуся робила сумне обличчя кріпака під батогом пана, а Вовчик їв. Швидко, зосереджено – щоб «місію виконано», mission accomplished, і на наступний рівень. Добратися до чогось солодкого й печеного, на зразок пиріжка із сиром.

Раптом на екрані з'явився тато. З усмішкою, кумедним коком на голові, який він почав начісувати, коли відростив бороду. Що довше тато жив в Англії, то менше він був схожий на тата.

– Привіт! – тато всміхнувся ще ширше. – Як життя?

Вовчик привітався й заткнувся. Якби мама тут не стирчала, він би одразу почав питати, коли тато приїде, чи взяв він квиток на літак. Але мама завжди була поряд, і Вовчик тримав себе в руках.

– Саш, ти взяв квиток чи ні? – запитала мама, виростаючи у Вовчика за спиною.

– Марійко, кицю, я ж тобі казав про два проекти. І несподівано, і великі. Ще три тижні, стопудово, а може, і всі п'ять.

Вовчик прикинув, що це два місяці. Печиво у шлунку занепокоєно відгукнулася.

– Вова! – мама миттєво докорила йому за відрижку.

– О, та ладно, – заступилося за Вовчика з екрану пласке таткове лице з бородою.

– Сусіди нас дістали! – почала мама. – Це повний капець, я тобі кажу! Не дають спокою.

– Я ж тобі казав уже сто разів: викликай поліцію.

Далі Вовчик не слухав. Він вислизнув до ванної (ці двоє навіть не помітили, як він зник), сів на підлогу, розгорнув «Снікерс» і почав зосереджено жувати. Він відчував кожен солонуватий горішок, кожна гнучку струну карамелі й те невловне щось – розсипчасте, не солодке й не солоне – від чого рот наповнювався слиною, а на душі так ставало спокійно – навіть алгебра відступала. Він не чув більше, як лялися в скайпі Марійка із Сашком.

У житті насправді є щось приємне. Ось шоколад, наприклад. Контр страйк. Кола. Цікаве кіно. Піца з потрійним сиром.

Ніхто з його однокласників ніколи не говорить про батьків. Вовчик теж не говорить,

але він про них думає. І він зуб дає, що Кет на п'ятому поверсі теж думає. І ніколи про них не говорить. Так, вона матюкається, шпиняє образливими фразочками схожих на Вовчика малих. Але про те, що відбувається в її квартирі, ні-ні, нікому. Вона, мабуть, так само зараз ховається у ванній, усвідомив Вовчик і всміхнувся. Він проковтнув останній солодкий шматочок і підвівся з підлоги.

У животі різонуло чимось гострим і гарячим. Цю внутрішню спеку, ніби в нього залили склянку кислоти, Вовчик упізнав. Його миттєво накрило панікою. Він випав із ванної, тому що вже не міг розігнутися від болю, і гукнув: «Ма-а!»

Потім настала темрява.



Вовчик розплющив очі. На стільці біля його ліжка сидів дід у жовтій футболці «The Beatles». На футболці була намальована жовта субмарина. З ілюмінаторів стирчали морди музикантів з «Бітлз». Вовчик був у лікарні.

– Де мама? – чомусь запитав він, хоча добре, що вона зараз не дивилася на нього поглядом «я тебе попереджала».

– Як ти почуваєшся? – дід підскочив і поклав долоню Вовчикові на лоб. – Мама вдома, там таке... побачиш... Мама каже, що на краще, але я не знаю, чи то зараз на краще. Болить десь? А тут? – дід мацав його груди й руки, чіпляючись за трубку крапельниці. – Таня буде тобі готувати, казала, і привозити, покличу лікаря, може, выпишуть...

– Ді! – твердо сказав Вовчик. – Зі мною все гаразд.

Дід усівся на стілець і вперше нормально набрав повітря в легені. Щось таке з ним періодично траплялося, мабуть, у стресових

ситуаціях. Наприклад, коли татко заявив, що їде до Англії працювати, а віза в нього туристична. Тобто їде він нелегально, а коли повернеться, не знає, бо як повернеться, то невідомо, чи зможе поїхати ще раз.

Дід спочатку ніби розпитував, але питання швидко змішалися із заявами й попередженнями, і ось уже слова сипалися з нього, як горох. А тоді мама вступилася, що це зовсім інші гроші, нормальні за нормальну працю, а не копійки, як тут, і Сашко вартий більшого, і як же її дістало жити абияк, нічого собі не дозволяючи.

Отак мама витурила татка до Англії, щоб, як і раніше, варити й парити курячі грудки, купувати Вовчикові одну пару кросів на півроку, і не ті, які йому хотілося, а чорні або сині, щоб до всього пасували, наймати чудернацьких репетиторів і гризтися з татом у скайпі.

Але тепер усе змінилося, і про що саме казав дід, Вовчик одразу зрозумів. Просто він відчув мамин наказ його не хвилювати.

Додому вони приїхали на дідовому форді. Вовчику всередині не подобалося: усе було старе й виснажене двадцятирічною їздою. А ще дід натягував білі чохла на сидіння, тому форд усередині нагадував лікарняну палату.

У пакеті на колінах у Вовчика лежала ціла аптека у вигляді блістерів, ампул і баночок. Коли починалася медична епопея, шкіра Вовчика ставала занадто сухою, і від нього постійно несло ліками. Навіть сеча тхнула пігулками. Мама мазала йому лікті й коліна «Джонсонс бебі», і Вовчик ніколи не відчував себе більш нечоловіком, ніж тоді.

Але зараз усмішка не сходила з його обличчя. Навіть кольорові коробки на колінах здавалися повними цукерок. Ліфт на четвертий поверх повз, як равлик. Вовчик підскакував на місці. Щойно мама відчинила двері, він, не знімаючи взуття, кинувся на кухню. Майже кричав на бігу: «Татку!», але втримався, щоб одразу не розпускати нюні.

Кухня була порожня.

– Де він? – Вовчик, усміхаючись, повернувся до мами, що стала на порозі.

– Хто? – вона теж усміхнулася, на лобі зібралися зморшки, бо її чубчик ховався під чорною спортивною стрічкою Nike, яку вона зазвичай носила вдома, щоб волосся не лізло в очі.

– Тато! – Вовчик уже бачив, що мама зовсім не прибрана з такої значної нагоди – геть домашня: чорні спортивні штани, босоніж, біла стара футболка з пожухлим метеликом.

– Вовчику, сонечко, – мама склала руки в жалюгідну пірамідку на грудях, – ми йому подзвонимо, просто зараз, але не знаю, чи він удома.

Та Вовчик уже помітив якесь ворушіння у своїй кімнаті.

Він пройшов повз маму до себе. На його ліжку, у його навушниках, перед його ноутбуком сиділо страховисько – Кет із п'ятого поверху.

– О, хай, малий! – сказала вона, зсуваючи мушлю навушника з лівого вуха – звідти почулося якесь дике репетування.

Вовчик завмер, щелепа поповзла донизу.

Прибігла мама. Сказала Кет зняти навушники й почала пояснювати, що дівчина в них поки поживе, тому що там у них таке трапилося – що саме, не уточнювалося. На цьому моменті губи Кет натягнулися вузькою ниткою. Уперше Вовчик бачив її ненамазану, і навіть мав сумніви, чи це справді вона – безброва, блакитноока дівчина.

– Не хвилюйтеся, тьоть Маш, – кинула Кет, – я вашого нащадка не чіпатиму, а то ще поламаю його крихкі кісточки.

І мама почала реготати, а Кет за нею. Вовчику відібрало мову. Він ще постояв секунду й вилетів з кімнати.

– Вовчику, – мама його наздогнала, – ти в мене тут єдиний дорослий чоловік при здоровому глузді. Ти розумієш, що Катеринині

батьки добилися вже до ручки? Усе, кирдик там усім! Батько в комі, мати в тюрмі.

– А як це нас стосується? – буркнув Вовчик.

– Я цю дитину зараз у притулок не віддам. Що з неї там виросте, уяви! Ти все одно їси мало, самі снікери під ванною, – вона запустила пальці йому у волосся. – Тож хай курячі гидотні супчики їсть Кет. Хіба тобі не класно?

І Вовчик засміявся.

Увечері Кет пішла спати з мамою на одному ліжку, а він довго не міг склепити очей і думав про батька Кет, який лежав десь у лікарні мертвим вантажем, нікому не потрібний.

Наступного дня приїхала баба. Вони з мамою закрилися на кухні, увімкнули радіо на старому бумбоксі, що жив на холодильнику, і почали секретну нараду.

– Зараз твоя стара випре мене на вулицю, – сказала Кет. Це вперше вона до нього звернулася за сьогодні.

– Чого це? – Вовчик стенив плечима. –

Вони там радяться, скільки кіло несолоної каші з'їм я, а скільки ти.

Кет хрюкнула:

– А ти кумедний, Вован. У школі ходиш коридорами, як швабра в кросівках. Я думала, в тебе мозок ще не доріс до черепа, застряг десь у хребті.

– А я зазвичай думаю, що ти взагалі істота, захоплена якимось демоном, і ще трошки – і будеш труситися й плюватися піною, – Вовчик витягнув перед собою руки й пішов на Кет, як зомбі, з перекошеним лицем і відкритим ротом.

Вона почала реготати, але Вовчик не зупинився, доки Кет на завищала зовсім по-дівочому: «Досить! Я вже боюся!» Він раптом побачив в її очах справжній жах, ніби він і справді був зіпсований гниттям труп у серіалі «І мертві підуть».

– Що тут відбувається? – мама прибігла на галас.

– Ваш нащадок мене знімає, – сказала Кет.

– Ну ти й гониш! – сказав Вовчик.

– Так, давайте одразу домовимось, – сказала мама. – Якщо ми живемо разом, ми не лаємося, не б'ємося й не вживаємо грубих слів.

Вовчик таких заяв від мами не очікував. Хоч би його хтось спитав, чи хоче він із цією жити. Він просто сів на стілець, у повному відчаї, тому що його слово в цій хаті нічого не важило, хай би там що мама зачитувала про дорослих чоловіків. Татку, блін! Ну зроби ж із цим хоч щось, будь ласка! І від того, що він знову подумав про тата, на очі навернулися сльози.

Тепер, коли він повертався додому, Кет щось робила у ванній або курила в кухонне вікно, стоячи на табуреті. Без жахливого макіяжу вона здавалася маленькою. Він хотів запитати, чому Кет прогулює уроки, але, чесно кажучи, вдома побоювався її ще більше, ніж колись у школі.

Мама з нею панькалася, і все нібито йшло нормально. Кет не огризалася, не сперечалася, а

просто замовкала й сиділа, влипнувши очима в стіну. Хай би там що їй мама казала про прогули або куріння, вона блимала очима й мовчала.

– У мене теж ця стіна – стіна ненависті, – сказав їй Вовчик, коли одного разу прийшов зробити собі чаю посеред ночі в суботу. Мама висіла з подружкою Наталкою на телефоні, скаржилася їй то на Вовчика, то на татка. Коли Кет не стирчала у Вовчика над душею, він іноді від нудьги притуляв склянку до стіни й підслуховував мамині теревені.

– Ти про що, малий? – Кет до нього навіть не повернулася.

– Я так само тут сиджу над якоюсь мерзотною їжею й перебираю в голові, що я ненавиджу. Уявляю, що пишу це на стіні.

– Та невже? – у Кет одна брова, ще досі намазана чорним фломастером, піднялася.

Раптом вона підскочила, схопила ручку з кипи зошитів на столі й написала просто на шпалерах:

«Я ненавиджу школу!!!»

– Ти шо, взагалі поїхала? – у Вовчика очі полізли на лоба, наче в креветки.

«Я ненавиджу Калькевича!!!» – вивела Кет.

Вчителя алгебри Вовчик теж ненавидів. Той усе пояснював першим двом партам, де сиділи вундеркінди, і яким не були потрібні жодні пояснення. Варто було Вовчику про щось запитати, Калькевич закривав очі. Трясучи головою, він біг до дошки писати закарлючки, сповнені злости. Потім він повертався до класу й казав: «Тепер зрозуміло нарешті в тисячап'ятсотий раз?!» Тому зазвичай Вовчик нічого в Калькевича не питав.

«Я ненавиджу попсу!»

Вовчик теж схопив олівця й написав:

«Я ненавиджу суп!!!»

Кет жирно дописала до супа «-чик курячий» і намалювала морду з висунутим язиком.

я ненави́дну школу!

я ненави́дну
коро́їда!

я ненави́дну
СУП!



З морди лилася блювота. У Вовчика в грудях лоскотало передчуттям пригоди. Він узяв зелений товстий маркер, яким підкреслював важливе в підручнику англійської, і написав:

«Я ненавиджу нудьгувати!»

«Я ненавиджу батька!» – написала Кет.

«Я ненавиджу майбутні п'ять років життя!» – написав він.

«Я ненавиджу своє волосся!» – написала вона.

– А чого? – спитав Вовчик. – Воно в тебе нормальне.

«Я ненавиджу все нормальне!» – відповіла вона написом.

«Я ненавиджу свій шлунок!» – написав він.

Вовчику здавалося, що він парив над підлогою. Кет простягнула йому кружальце вів-

сяного печива, яке мама купувала собі, бо від нього не набирають вагу.

– Ні, я не можу. Я ж тільки з лікарні, – мотнув він головою й глянув на неї.

– А я б полежала в лікарні, – за щоками Кет, як у хом'яка, ворушилося печиво. – Усі до тебе ходять,носять подарунки, і ніхто не жене до цієї смердючої школи.

Вовчик гмикнув: щось не згадувалися йому подарунки в лікарні, окрім чергового девайса, який треба було засунути йому до шлунка через стравохід. Він знову повернувся до стіни. Вони заповнили написами всю стіну від тумби знизу до полички нагорі. Вовчик, як і раніше, не відчував землі під ногами, але тепер вона пішла з-під ніг разом із надією, що ситуацію можна врятувати. Він почув, що відчиняються двері маминої кімнати, і вона каже: «Ось, знову протримала тебе майже до ранку, ага, ха-ха-ха. Бувай, пупсику!»

Мама чомусь не стала репетувати й шмагати Вовчика куди очі бачать, а руки дістають. Не те щоб вона його колись била, але Вовчик ніколи подібного не витворяв.

– Геть ізвідси, щоб я вас не бачила!

Вони сховалися у Вовиній кімнаті. Кет щось йому шепотіла про «твоя стара прозріла», але Вовчику було не до балачок. Він напружився. Мама так і стирчала на кухні – мабуть, читала.

– Лягай на моє ліжко, а я буду спати на кріслі, – сказав він до Кет.

– Пішли покуримо! – вона вже потяглася до ручки балконних дверей.

– Кет, охолонь! – несподівано для себе видав Вовчик. – Кажу тобі: лягай спати. Ти не знаєш мою маму. У неї розхитана психіка. Вона навіть п'є спеціальні пігулки.

– О! А які саме? – зацікавилася Кет.

– Тому просто лягай і не ворушися, бо якщо там, – Вовчик хитнув головою вбік коридору, – почнуться дивні звуки, шепотіння або що,

то нам з тобою обом доведеться шукати собі, де жити.

Кет завмерла й дивилася на нього круглими очима:

– Вона в тебе справді без даху?

– І без гальм, – серйозно сказав Вовчик. – Вона в театрі режисерові голову розбила лампою. Підкралася ззаду в темному коридорі – і давай його лупцювати, ледве відтягли.

– Ти гониш! – Кет уже всілася на ліжко.

– Правда! А потім вона три місяці лежала в лікарні. У неї була депресія.

– Психіатричній? – Кет в одязі залізла під Вовину блакитну ковдру.

– А як ти думаєш? Тому ми тут сховаємося й прикинемося мертвими.

Вовчик розклав червоне крісло, кинув під голову великого м'якого собаку, вимкнув світло й улігся.

– Добраніч, – сказала Кет за його спиною.

– Добраніч, – відповів він і подумав, що не така вже Кет і крейзі, як здається спершу.

А вранці прокинувся від неприємної печії в шлунку. Передчуття його не обдурило. Кет сиділа на ліжку із зеленою скринькою від м'ятних цукерок на колінах. У її долоні лежав скручений грошовий валик із фунтів. Вовчик перев'язував його гумкою й ховав у коробці з пігулками.

– Поклади на місце, – прошепотів він, ніби його голос міг злякати гроші, які б вискочили в Кет із рук і стрибнули з балкона.

– А ти багатий буратіно, малий! Я тебе недооцінювала.

– Це гроші на мій майбутній бізнес! – спалахнув Вовчик. – Поклади негайно!

– Бізнес типу купити цигарок і набухатися з пацанами пива?

– Що ти верзеш? – образився Вовчик. – Я буду музичним продюсером. А це на студію звукозапису. Ти й гадки не маєш, як дорого коштує обладнання! Я збираю гроші.

Кет уже майже стягнула гумку з пачки, коли двері прочинилися. Вона миттєво накрила коліна ковдрою, і мама нічого не побачила.

– Уставайте снідати, – сказала вона.

На кухні все було як і раніше: стіл, чайник, банка кави й цукорниця, але водночас усе стало іншим. Проявилася стіна ненависті, що дихала, мов жива. І коли Вовчик на неї дивився, у грудях здіймалися радість і хвилювання, які він не міг означити, але міг чітко сказати: біля стіни йому добре. Немов вона – великий дружній велетень із казки, що здається гидкою потворою, а насправді доброзичливий диwak.

Мама поводитися так, ніби нічого й не трапилося. Поставила на стіл банку з варенням, дістала хліб і сир. Вовчик стояв і перечитував усі їхні з Кет пункти ненависті й раптом настовхнувсь на новий почерк.

«Я ненавиджу Короїда», – написала мама. Це було прізвисько того режисера, якого вона майже прибила лампою. Вовчик сам собі всміхнувся.

– Вов, сідай, поки каша тепла, – мама підсунула тарілку.

- Ма, я ненавиджу кашу, – сказав він і сів.
- Я в курсі, – мама зиркнула на стіну.
- Я теж буду кашу, – сказала Кет.
- Господи, золоті діти! – і мама ляпнула їй слизьку пляму вівсянки.

***Надія Біла** – письменниця, авторка підліткової повісті «Крута компанія». Народилася в Миколаєві, де закінчила школу №50. Після Таврійського національного університету працювала викладачем англійської мови у філії «Києво-Могилянської Академії», шукала себе в різних професіях, у міжнародних компаніях, у подорожах світом. З 2010 року живе за кордоном, спочатку у Великій Британії, а зараз у Сполучених Штатах.*

Літературно-художнє видання

Окуляри і кролик-гном

для середнього шкільного віку

Упорядники Оксана Луцевська,
Валентина Вздутьська

Ілюстрації Марії Гермашевої

*Літературний
редактор* Валентина Вздутьська

Макетування Юлія Березенко

Коректор Марія Литвин

[website: www.bratske.org.ua](http://www.bratske.org.ua)

e-mail: vzdulska@gmail.com

olushchevska@gmail.com